

Romani - comentarii F. B. Hole

Romani - Introducere

Introducere: evanghelia lui Dumnezeu, tema epistolei către Romani

Tema principală a epistolei către Romani este evanghelia lui Dumnezeu așa cum se vede din cuvintele de la începutul ei. Se pare că ea s-ar putea împărți în mod cu totul natural în trei părți principale, astfel: 1. Evanghelia arătată pe deplin și expusă într-un fel ordonat, pentru a-i învăța pe cei credincioși (cap. 1-8). 2. Felul în care Dumnezeu Se poartă cu oamenii, trimițând evanghelia și celor dintre națiuni, în armonie cu atitudinea Sa de mai înainte, care era în mod exclusiv cu Israel (9-11). 3. Instrucțiuni și îndemnuri cu privire la purtarea care se potrivește evangheliei din partea celor ce au primit-o (12-16). Una este să duci evanghelia ca un mesaj către omul păcătos, și cu totul altceva s-o prezinți în amănunt pentru folosul sfinților. Cea dintâi este lucrarea evanghelistului, cea din urmă, a învățătorului. Dacă dorim să-l auzim pe Pavel predicând evanghelia, atât iudeilor cât și păgânilor, ne îndreptăm spre Faptele Apostolilor. Dacă dorim să ne instruiim în ce privește plinătatea ei și puterea ei glorioasă, citim epistola către Romani.

Isus Hristos, marea temă a evangheliei (v. 1-7)

Este foarte potrivit ca aceste cuvinte de la început ale epistolei să ne dea un sumar scurt al evangheliei. Isus Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu și Domnul nostru, este marea ei temă, și ea Îl privește ca pe Acela care a înviat dintre morți. El a venit aici ca Om adevărat, de aceea El era sămânța lui David; totuși El nu era numai atât, „după trup” ci și „după Duhul de sfințenie”. El era Fiul lui Dumnezeu în putere, și învierea morților declară acest fapt – fie că era vorba de propria Sa înviere, fie de folosirea acestei puteri a învierii în timp ce era încă pe pământ. De la acest Fiul al lui Dumnezeu plin de putere și-a primit Pavel epistola și harul de a o îndeplini, pentru că a fost pus deoparte ca să vestească evanghelia. Scopul acestui mesaj nu era limitat, așa cum fusese legea. Era pentru toate națiunile; și cei care primesc mesajul, ascultând de el, erau „chemați ai lui Hristos”. Așa erau romanii cărora le scrie Pavel.

Dorința lui Pavel de a-i vedea pe credincioșii din Roma (v. 8-15)

Se vede că apostolul cunoștea pe mulți din sfinții care locuiau în Roma, care fără îndoială veniseră acolo din țările dinspre est, deși el personal încă nu vizitase marea metropolă; de aceea scrie ce avem în versetele 8-15. Ei dobândiseră un nume bun și Pavel dorea și se ruga să-i poată vedea, dar fusese împiedicat până atunci. Dorința lui era ca ei să fie întăriți în credință, împărtășindu-le lucruri de natură spirituală. El explică ce însemna aceasta, în versetul 12; darurile de har aveau să fie spre zidirea în credință a lui și a lor, și nu în arătarea unor mari abilități, puteri miraculoase sau ceva de felul acesta. Este mai bine să fii om deosebit prin credincioșie decât om plin de daruri. Din versetul 15 s-ar părea că nu toți credincioșii din Roma auziseră evanghelia dezvăluită în toată plinătatea ei, așa cum i se încredințase lui Pavel s-o prezinte. Și pentru că Domnul îi încredințase în mod special lui evanghelia pentru cei dintre națiuni, el se simțise dator față de ei. El era gata să-și împlinească această obligație, și pentru că fusese împiedicat să fie personal cu ei, avea să facă această lucrare prin scrisoare.

Evanghelia – puterea lui Dumnezeu descoperită în dreptatea Sa (v. 16, 17)

Unora le era rușine cu evanghelia. Așa a fost întotdeauna, din cele dintâi zile, totuși apostolul nu avea nici cea mai neînsemnată rușine cu privire la ea, datorită puterii ei. Numai s-o creadă omul, fie iudeu, fie grec, și ea însăși se dovedea a fi pentru el marea putere a lui Dumnezeu spre mântuirea lui. Tot așa este și astăzi. Oamenii își pot bate joc de ea în cuvintele lor, însă numai orbirea de bunăvoie îi poate tăgădui puterea, care este cu atât mai mult arătată cu cât cei care cred în ea au fost scoși din adâncurile degradării. De observat, ea este puterea lui Dumnezeu pentru că este descoperită în dreptatea lui Dumnezeu. Aici suntem aduși în fața unui adevăr de cea mai mare importanță: nu există mântuire separată de dreptate; și nici o persoană care gândește bine n-ar dori să fie altfel. Dorim să fim siguri că am înțeles sensul versetului 17. Dreptatea lui Dumnezeu descoperită este în contrast cu legea, a cărei trăsătură era dreptatea cerută omului. Dreptatea evangheliei este „din credință”. Dreptatea pe care legea o cerea omului era prin fapte. La dreptatea lui Dumnezeu pe care o descoperă evanghelia se ajunge prin credință. De asemenea, evanghelia descoperă credinței dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce legea o aduce vederii. Cea dintâi menționare a cuvântului credință este în contrast cu faptele, cea de a doua în contrast cu vederea. În cartea lui Habacuc este o profeție împlinită în evanghelie: „Cel drept va trăi prin credință”.

Mânia lui Dumnezeu care se descoperă din cer (v. 18)

Evanghelia deci descoperă dreptatea lui Dumnezeu și ea însăși se dovedește a fi puterea lui Dumnezeu spre mântuire, dar are o anumită motivație, mânia lui Dumnezeu despre care vorbește versetul 18. Dreptatea și puterea se unesc astăzi pentru mântuirea celui credincios. În viitor ele se vor uni ca să adauge înfricoșare la mânia Sa. Mânia nu este încă aplicată, dar este descoperită ca venind din cer, fără deosebire, asupra tuturor relilor omului, fie ele pe față sau rele mai subtile, „care înăbușă adevărul în nedreptate”, așa cum a fost de exemplu cu iudeii.

Responsabilitatea păgânilor (v. 19-32) De aici apostolul merge mai departe ca să arate că toți oamenii sunt pierduți fără speranță și sunt supuși judecății și mâniei lui Dumnezeu. Mai întâi – de la versetul 19 până la sfârșitul acestui capitol – el se ocupă de „barbari”, despre care vorbise în versetul 14. Ei aveau cel puțin mărturia creației, care vorbea clar despre puterea eternă și dumnezeirea Creatorului și îi făcea fără scuze. Aici avem pasajul care răspunde controversei privitoare la responsabilitatea păgânilor. Ce să zicem despre păgâni? Deseori se pune această întrebare. Unele fapte sunt prezentate aici foarte clar. Căderea din monoteism la politeism. Acele popoare care acum sunt păgâne îl cunoșteau odinioară pe Dumnezeu. Omul nu s-a îndreptat de la politeism la monoteism, așa cum ar vrea unii visători să ne închipuim, ci tocmai invers. Oamenii s-au afundat din lumină în întuneric. Altădată ei „L-au cunoscut pe Dumnezeu”, (v. 21) dar fapt este că „nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință” (v. 28) Nu L-au glorificat pe Dumnezeu din cauza mândriei lor. Rădăcina cauzei căderii lor a fost că n-au vrut să-L dea lui Dumnezeu gloria care I se datora, pentru că le-a plăcut să se considere pe ei înșiși înțelepți – așa cum vedem în versetele 21 și 22. Pe scurt, mândria a fost rădăcina, și Dumnezeu le-a dat voie să devină nebuni. Decăderea progresivă până au ajuns mai

jos decât nivelul animalelor.3. Decăderea lor a fost progresivă. Întâi, gânduri deșarte, apoi înțelegeri întunecate, idolatrie grosolană, urmată de păcate rușinoase în care au căzut mai jos decât nivelul animalelor. Fiecare generație a trecut dincolo de nebuniile celor dinainte, aprobând în felul acesta pentru ei înșiși abaterile dinainte. În cârmuirea lui Dumnezeu, oamenii lăsați în voia lor.4. La starea lor mizerabilă au ajuns sub cârmuirea lui Dumnezeu. De trei ori avem cuvintele: „Dumnezeu i-a lăsat pradă...” Dacă oamenii nu vor să gândească la Dumnezeu și nu-L recunosc, n-au de ce să se plângă când El îi abandonează. Și dacă ei îl părăsesc pe Dumnezeu și prin urmare binele, atunci în mod natural se văd înconjurați de orice este rău și degradator. Aceasta este o judecată dureroasă din partea cârmuirii lui Dumnezeu. Plăcere în practicile lor păcătoase.5. Partea finală în această tragedie teribilă este că ei își dau seama că practicile lor sunt greșite și vrednice de moarte, și totuși nu numai că și le continuă, dar sunt în totul de acord cu ele. Își găsesc plăcerea în ele într-o măsură atât de mare încât gândesc că este bine când și alții păcătuiesc ca și ei. Dacă lăsăm ca în adevăr această descriere a depravării omului să se întipărească în gândurile noastre nu vom avea nici o dificultate de a încuviința verdictul divin că toți sunt „fără scuză” (v.20)

Păcatul printre oamenii civilizați Lumea păgână de acum douăzeci de secole avea totuși în mijlocul ei un număr de popoare foarte civilizate. Apostolul Pavel știa că în ce privește evanghelia el era dator atât grecilor care erau înțelepți, cât și barbarilor care nu erau înțelepți. În capitolul 2 îl vedem cum de la unii se îndreaptă la alții. Stilul îi devine foarte concret. În acest moment parcă ar fi văzut stând alături un grec politicos și binecrescut, și care aproba în totul descrierea pe care el o făcuse despre barbari. Atunci schimbă direcția și îl învinuiește cu toată tăria de lucruri asemănătoare cu acele forme grosolane de păcate întâlnite printre barbari. De aceea, și el, care judecă pe alții, se condamnă pe sine însuși. În acest cuvânt, grec, apostolul include pe toți cei care în acel timp fuseseră educați și crescuți sub influența culturii grecești. Chiar și romanii aveau să fie cuprinși în acest cuvânt. Exterior ei păreau buni cetățeni, capabili, inteligenți și înzestrați cu judecată. În primele 11 versete ale acestui capitol Pavel stă de vorbă cu ei cu privire la dreptate și la judecata care va veni; și unde am putea întâlni astfel de versete potrivite, ca acestea, pline de tărie și scurte, înțepătoare? Grecii aveau un anumit cod de moralitate exterioară. Le plăcea frumusețea și puterea și își exercitau trupurile cu acest scop. Și ei s-au ferit de excesele morale ale barbarilor. Totuși ei știau să-și acorde plăceri în mod discret, cum să păcătuiască „științific”. Aceiași caracteristică o are și vremea noastră. O lozincă în lumea de azi ar putea fi: „să nu păcătuiești în mod grosolan și neîndemânatic, să păcătuiești în mod discret”. În astfel de împrejurări este foarte ușor pentru oameni să se înșele pe ei înșiși; foarte ușor este să-ți închipui că, dacă îți aprobi singur ca bune unele lucruri, și te ferești de manifestarea grosolană a relexelor, ești și în siguranță înaintea judecății lui Dumnezeu. Potrivit adevărului, judecata dreaptă a lui Dumnezeu, fără a se avea în vedere fața omului. De notat aceste trei trepte în argumentul dat de Pavel: 1. „Judecata lui Dumnezeu este după adevăr” (v.2). adevăr înseamnă realitate. Nimic nereal nu va rămâne în prezența lui Dumnezeu, ci toate se vor arăta așa cum sunt. Săracă perspectivă pentru grec, ale cărui virtuți erau numai cât pielea de adânci! 2. Este de asemenea „descoperirea dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (v.5). Unui criminal mizerabil i se poate scoate la lumină crima, totuși dacă judecătorul va fi incompetent sau nedrept, el ar putea scăpa. Judecățile divine sunt drepte și totodată potrivite cu adevărul. 3. „Dumnezeu nu are în vedere fața omului” (v.11). În unele țări respectul față de persoane dă astăzi unui criminal o cale de scăpare. Favoritismul își face lucrarea, sau alte influențe de dincolo de ce se vede, sau chiar se dă mită, și răufăcătorul scapă de pedeapsa pe care o merită. Dar niciodată nu va fi în felul acesta înaintea lui Dumnezeu.

Cei care disprețuiesc bunătatea lui Dumnezeu (4-5) Nu este deci cale de scăpare pentru cel păcătos mai educat sau pentru cel care face caz de morala omenească. În adevăr, se va vedea că el va avea parte de o condamnare mai aspră. Însăși conștiința lui îi mărește vina, pentru că pocăința este ținta spre care l-ar conduce bunătatea lui Dumnezeu; însă el disprețuiește bunătatea lui Dumnezeu în împietrirea inimii lui și singur își adună mânia pentru ziua mâniei.

Fiecare răsplătit după fapte (6-11)

Afirmațiile din versetele 6-11 prezintă o dificultate în mintea unora, întrucât în ele nu se face nicio menționare a credinței în Hristos. Unii citesc versetul 7, de exemplu, și spun: „Iată, la urma urmei trebuie numai să cauți mereu să faci bine și să cauți binele, iar viața eternă va fi a ta la sfârșit”. Totuși avem să citim numai puțin mai departe și vom descoperi că nimeni nu face ce este bine și nu caută ce este bine, în afara celui care crede în Hristos. Judecata înaintea lui Dumnezeu este pe baza faptelor noastre. Dacă cineva crede în adevăr în Mântuitorul, experimentează mântuirea și de atunci înainte are putere de a face ceea ce este bine și de a continua în ce este bine. Mai mult, întregul scop al vieții lui este schimbat și el începe să caute gloria și onoarea și acea stare de corupție care va fi a noastră la venirea Domnului. Pe de altă parte sunt mulți aceia care, în loc de a asculta de adevăr crezând în evanghelie, rămân sclavi ai păcatului. Faptele acestora vor primi condamnarea meritată pe drept în ziua judecății.

Judecata celor care n-au avut lumina legii (12-16) Poate cineva ar vrea să spună: „Bine dar toți acești oameni n-au avut avantajul de a cunoaște legea sfântă a lui Dumnezeu, cum au avut iudeii. Este drept să fie condamnați astfel de oameni?”. Pavel și-a dat seama de acest lucru și de aceea a adăugat versetele 12-16. A precizat că acei care au păcătuț sub lege vor fi judecați după lege în ziua în care Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos. În același timp, cei care au păcătuț fără a avea lumina legii nu vor fi ținuti responsabili pentru această lumină – totuși vor pieri (v.12, cuvânt care exprimă o existență nefericită, nu nimicirea ființei). De notat, versetele 13-15 sunt o paranteză. Pentru a le înțelege sensul, de la versetul 12 trebuie citit versetul 16. Paranteza ne arată că unele lucruri pe care le cerea legea erau de așa fel încât oamenii știau în inimile lor că ele erau rele fără să le fi fost dată o lege. În plus oamenii aveau glasul conștiinței care îi înștiința cu privire la aceste lucruri chiar când nu aveau cunoștință de legea lui Moise. Oriunde te-ai duce vei vedea că oamenii, chiar și cei mai degradați, au o anumită parte de lumină naturală sau instinct cu privire la ce este drept sau greșit. De asemenea ei au conștiință și gânduri care fie că acuză, fie că aduc scuze. De aceea există o bază a judecății împotriva lor în afara legii.

Judecata celor care au avut parte de lumina evangheliei (16) Când Dumnezeu va judeca pe oameni prin Isus Hristos va fi și o a treia bază a judecății: nu numai conștiința naturală și legea, dar și „după evanghelia mea”. Judecata nu se va începe înainte ca evanghelia să-și de mărturia pe deplin. Cei judecați și condamnați ca unii care au fost în lumina evangheliei vor avea parte de mai mare rău decât cei condamnați în lumina legii și a conștiinței. Și în ziua aceia lucrurile ascunse ale oamenilor vor fi judecate, deși condamnarea lor va fi pe baza faptelor. Oh! ce zi va fi ziua judecății. Să ne dăm seama de chinurile inevitabile. Să lucrăm cu toată inima ca să fie salvați cel puțin unii – pe care îi știe Dumnezeu – de la această mare pedeapsă.

Iudeii se reazemă pe lege, care este un test (17-20) După ce a vorbit despre barbari și greci, dovedind că și unii și alții sunt fără scuză și îi așteaptă judecata lui Dumnezeu, apostolul se întoarce spre iudei ca să le prezinte situația. Stilul concret cu care a început capitolul 2 se continuă până la sfârșitul capitolului. Parcă ar vedea un iudeu stând alături de un grec și în versetul 17 se întoarce de la unul ca să se

adreseze celui alt. Iudeul avea nu numai mărturia creației și a conștiinței naturale, ci și a legii. Legea îi aducea o cunoaștere a lui Dumnezeu și a voii Sale care îl așeza mai presus de alții în lucrurile religioase. Totuși el făcea o mare greșală. El trata legea ca ceva cu care să se laude și de aceea îi hrănea mândria. Apostolul spune: „tu...te bazezi pe lege și te lauzi cu Dumnezeu” (v.17). Iudeul nu înțelegea că legea îi fusese dată nu ca ceva de care să se reazeme, să se bazeze, ci era ceva care lucra ca un test.

Mândrie pentru privilegiile primite și neglijarea responsabilității (v.21-24) Testul se referă la iudei de la versetul 21 până la sfârșitul capitolului. Iudeul iese de aici cu reputația năruită în totul. În adevăr, el avea forma cunoașterii și a adevărului în lege, dar ea a lucrat ca o sabie cu două tăișuri. Era atât de preocupat să-i întoarcă tăișul ascuțit împotriva altor oameni încât uita cu totul s-o aplice lui însuși. El o vedea ca un standard pentru alții – ca un fir de plumb sau nivelul spiritual – însă pentru sine însuși gândea că era o podoabă personală. Să nu fim deloc surprinși că așa făcea el, pentru că aceasta este ceea ce facem și noi în mod natural. Ne lăudăm noi înșine cu privilegiile noastre și uităm responsabilitățile care le corespund. Fiecare întrebare din versetele 21, 22 și 23 este ca o înțepătură a unei săbii. La fiecare acuzație adusă iudeul avea să se dovedească vinovat. El avea în adevăr legea, dar prin călcarea ei îl dezonoara pe Dumnezeu, căruia îi aparținea legea. În adevăr, vina lor era atât de evidentă încât națiunile priveau la iudei și îl blasfemiau pe Dumnezeu, pentru că ei îl reprezentau pe El.

Starea lăuntrică valorează înaintea lui Dumnezeu (v.25-29) Aceasta fiind situația lor, era fără folos să spună că ei erau poporul circumcis, așa cum le rânduisese Dumnezeu. Argumentul de la versetele 25 la 29 este foarte important. Nu o poziție oficială, care este un lucru exterior, are valoare înaintea lui Dumnezeu, pentru că ea ar putea arăta ca drept ceea ce este greșit. Starea lăuntrică este cea care are valoare înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu va șine seama de cel care ascultă, chiar dacă este un necircumcis dintre națiuni. El îl va respinge pe cel neascultător, chiar dacă ar fi un iudeu circumcis.

Privilegiul de a avea dăruite cuvintele lui Dumnezeu (v.1-2)

Apostolul știa bine că toate cele spuse mai înainte aveau să fie foarte neplăcute pentru iudei și că ei l-ar învinui plini de indignare că micșora și nesocotea tot ceea ce Dumnezeu făcuse când a chemat din Egipt pe poporul Său. De aceea pune unele întrebări în cel dintâi verset din capitolul 3. Răspunsul său este că era de mare folos să fii iudeu și în primul rând pentru că ei aveau Cuvântul lui Dumnezeu. La acest punct să facem o aplicare la zilele noastre. Poziția privilegiată pe care o aveau iudeii în zilele acelea este ținută de creștinătate. Este fără îndoială un avantaj să te naști și să crești într-o țară numită „creștină”, însă în același timp sunt și responsabilități enorme. De asemenea este un fapt foarte trist că păcatele evidente ale creștinătății îi face pe păgâni să blesteme. Creștinul de nume, neîntors la Dumnezeu, va fi judecat după standardul înalt pe care l-a mărturisit, și de aceea merită o judecată mai aspră. Astăzi cuvintele lui Dumnezeu se află nu numai în Vechiul, dar și în Noul Testament – nu numai cuvântul legii Sale, ci și cuvântul harului Său. Dar să subliniem îndeosebi cuvintele „le-au fost încredințate”. În vechime cuvintele lui Dumnezeu au fost încredințate iudeilor; astăzi ele sunt date Bisericii. Aceasta este adevărata poziție. Nu Biserica este cea care produce cuvintele și nu ea este, așa cum afirmă mulți în mod greșit, singurul învățător autorizat al lor; ea este, simplu, paznicul lor. Ele i-au fost încredințate ca prin ele Duhul să fie învățătorul ei.

Credincioșia și dreptatea lui Dumnezeu (3-8) La începutul acestui capitol se vorbește numai despre iudei și despre lege. Apostolul știa bine ce fel de întrebări se ridicau în gândurile iudeilor. Era conștient de asemenea de cuvintele defăimătoare care se răspândiseră cu privire la învățătura lui. De aceea spune cele cuprinse în versetele 3-8. Arată perfect de clar că oricât de mare ar fi necredința omenească, ea nu poate înlătura sau schimba cele spuse de Dumnezeu. El este credincios cuvântului spus. Dacă în versetul 3 s-ar traduce „credința lui Dumnezeu”, aceasta ar fi tot ceea ce a revelat Dumnezeu pentru ca oamenii să le primească în credință. Din nou Dumnezeu este incomparabil mai presus de răul omului, încât El știe cum să-l întoarcă în final într-un fel de cadru întunecat pe care să-și desfășoare strălucirea dreptății și adevărului Său. Ar fi El compromis în felul acesta sau n-ar fi drept să-l judece pe cel păcătos? Nicidcum; nici nu se lasă posibilitatea vreunei scuze pentru cei cărora le-ar place să facă din el un motiv pentru a predica mai departe răul, spunând: „Dacă răul meu poate în felul acesta sluji spre gloria lui Dumnezeu, atunci voi continua să fac și mai rău”. Condamnarea unora ca aceștia va fi sigură și dreaptă.

Iudeii nu erau mai buni decât cei dintre națiuni (v.9) Care este atunci situația noastră? Să fim siguri că o înțelegem. Versetul 9 pune această întrebare. Fapt este că, deși iudeul a avut unele avantaje mari comparat cu cei dintre națiuni, el n-a fost mai bun decât națiunile. Apostolul a dovedit acest lucru mai înainte, îndeosebi în capitolul 2. Și iudeii și națiunile sunt „sub păcat”. Totuși în cazul iudeilor el n-a rămas mulțumit numai cu aceste afirmații. A început să citeze împotriva lor din propriile lor Scripturi.

Niciun om drept, niciunul care înțelege, niciunul nu caută pe Dumnezeu. (v.10,11)

Versetul 10 începe cu aceste cuvinte: „după cum este scris”. Și până la versetul 18 urmează o serie de citate din Psalmi și unul din Isaia, în total șase. Ele descriu din plin starea reală în care s-a afundat omenirea. Cel dintâi citat (v.10-12) este un pasaj care se găsește de două ori în Psalmi (14 și 53). Repetarea lui pare să arate că aceste cuvinte sunt foarte importante și nu trebuie nicidcum să trecem pe lângă ele. Citatul are șase afirmații generale, cuprinzătoare și zdrobitoare. Patru sunt afirmații negative și două pozitive. De patru ori întâlnim „niciunul” și de două ori „toți”, deși a doua se subînțelege, nu este exprimat. Să facem față acum acestei acuzații zdrobitoare. Cea dintâi este aceasta: „Nu este niciunul drept – niciunul măcar”. Aceasta se referă la toți. Afirmația este ca o plasă atât de bine întocmită încât ia totul în ea, atât de tare țesută încât nici cel mai mic pește nu poate găsi o crăpătură prin care să scape. Niciunul dintre noi nu este drept în relațiile noastre cu Dumnezeu. Unul căruia îi place să contrazică ar răspunde: „Mi se pare că este ceva exagerat. Dar chiar adevărat de-ar fi, omul este o creatură inteligentă. Numai să i se spună ce trebuie, și el va face ce este drept”. Dar cea de a doua afirmație arată că niciunul nu înțelege starea lui de păcat, de nedreptate. Toți sunt incapabili să priceapă starea lor mizerabilă sau chiar numai o parte din ea. Aceasta le agravează foarte mult poziția în care se află. „Bine”, spune cel care tot contrazice, „dacă priceperea omului este dezordonată, el are instincte și sentimente. Toate acestea sunt drepte, și dacă sunt urmate, îl vor conduce la Dumnezeu”. Dar cea de a treia afirmație ne confruntă – nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Știm toți acest lucru. Omul caută ceea ce îi place lui, promovarea lui, propria lui glorie. De aceea el caută bani, plăcere, păcat. Ceea ce caută când puterea lui Dumnezeu i-a atins inima este un alt lucru. Ideea prezentată aici este ceea ce caută omul potrivit firii lui căzute și fără harul lui Dumnezeu. Starea omului este greșită. Gândirea îi este greșită. Inima îi este greșită. Această de a treia afirmație este o dovadă hotărâtoare și ea îi pecetluiește condamnarea. Ea arată că nu există vreun punct de îndreptare în sine însuși.

Toți oamenii abătuți, nefolositori (v.12)

Din cele de mai înainte decurg cele trei afirmații ale versetului 12. Toți s-au abătut. Toți, chiar adunați împreună, sunt ne folositori; este ca și cum ai aduna nimic cu nimic de câteva mii de ori, iar totalul ar fi nimic. Și în cele din urmă, toate faptele omului și toate căile lui sunt greșite. El poate face o mie de lucruri care la suprafață ar putea arăta ca foarte bune. Totuși ele sunt toate greșite pentru că sunt făcute dintr-un motiv cu totul greșit. Nicio faptă nu este dreaptă în afara celor care izvorăsc din căutarea lui Dumnezeu și a intereselor Sale. Și aceasta este în mod hotărât ceea ce omul niciodată nu caută; el își caută numai propriile lui interese, așa cum am văzut. Este foarte izbitor că aceste cuvinte „niciunul măcar” sunt puse la sfârșitul celei dintâi și celei din urmă afirmații. Ele să ne atingă din plin inimile! Nu putem presupune că vreun cititor creștin ar putea să pună la îndoială acuzația adusă de acest verset – altfel ne-am îndoi de creștinismul lui – dar suntem siguri că mulți dintre noi au acceptat și au citit aceste cuvinte fără să realizeze pe deplin starea de ruină, iremediabilă în afara harului lui Dumnezeu, pe care ele ni le prezintă. Este de cea mai mare importanță să înțelegem acest adevăr, pentru că dacă nu punem corect diagnosticul bolii nu vom înțelege cum trebuie remediu.

Șase mădulare ale trupului omului pline de păcat (v.13-18)

Cel obișnuit să obiecteze poate că ar mai avea ceva de zis. Poate ar obiecta că toate aceste șase afirmații au un caracter relativ general, și m-ar face să-mi amintesc că avocații, când au motive slabe de prezentat, își permit să vorbească într-un mod general, ca să se ferească de a fi obligați să se coboare la situația pe care s-o apere. Dacă ar vorbi în felul acesta, imediat va fi confruntat de versetele 13-18, în care se dă ceea ce este specific în acest caz. Ele se referă la șase mădulare ale trupului omului: gâtul, limba, buzele, gura, picioarele și ochii. În trupul său păcătuiește omul, și faptele făcute în timp vor fi judecate în ziua aceea care stă în fața noastră a tuturor. De notat că din mădularele menționate nu mai puțin de patru au a face cu ceea ce spunem. Unul se referă la ceea ce facem și unul la ceea ce gândim; pentru că ochiul este fereastra minții. Ce istorie teribilă! Și ce limbaj! Cere mult timp ca să fie văzute în amănunt. Un „mormânt deschis” de exemplu! Cât de îngrozitoare este imaginea! Este gâtul omului ca intrarea într-o peșteră plină cu oase de oameni morți și de necurății și miros îngrozitor? Așa este. Și nu numai necurăție și miros greoi, dar și înșelăciune, blestem și amărăciune. Căile lui sunt violență, distrugere, mizerie. Nu este pace, iar Dumnezeu și temerea de El nu își au locul în gândul lui. Toată lumea vinovată și sub judecata lui Dumnezeu (v.19-20) Toate acestea erau îndreptate și spuse în special iudeilor. Apostolul amintește de ei în versetul 19. Ei erau poporul de sub lege, cărora legea li se adresase în primul rând. Ei ar fi vrut să o aplice altora și să se creadă că ea era pentru cei dintre națiuni. Era inadmisibil; legea lui Moise era pentru evrei. Însăși Scripturile lor îi condamnau, le închideau gura și aduceau împotriva lor sentința: vinovați înaintea lui Dumnezeu. Aceasta completa istoria. Barbarii și grecii fuseseră dovediți mai înainte vinovați și fără scuză. Toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă asta, nu este nimic în lege ca să ne elibereze de vina noastră și de judecată. Partea ei este să ne facă să ne cunoaștem păcatul. Și a făcut acest lucru foarte clar în versetele citate mai înainte.

Arătarea dreptății lui Dumnezeu prin evanghelie (v.21-26) Unde se poate găsi atunci speranță? Numai în evanghelie. Dezvăluirea evangheliei începe cu versetul 21 și cele dintâi cuvinte sunt: „Dar acum...” În contrast cu istoria întinericului de neîndreptat a venit acum lumina unei alte situații. Binecuvântat fie Dumnezeu, de zeci de mii de ori, că există și o altă istorie de arătat. Și aici ea ne este spusă într-un fel divin și în cuvinte care sunt divin alese. Acest cuvânt „acum” este accentuat. Îl vom întâlni din nou de mai multe ori în legătură cu detaliile felurite ale mesajului evangheliei. Anticipăm că îl vom întâlni și îi vom observa sensul în capitolul 5.11; 6.22; 7.6; 8.1. Mai întâi, acest cuvânt în legătură cu evanghelia arată „dreptatea lui Dumnezeu”, și nu așa cum am așteptat, dragostea lui Dumnezeu. Fapt este că păcatul omului este o provocare directă a dreptății lui Dumnezeu, și de aceea dreptatea trebuie în primul rând stabilită. Întregul plan al evangheliei este întemeiat pe dreptatea divină. Ce veste ar putea fi mai bună decât aceasta? Ea garantează stabilitatea și tăria pentru tot ceea ce urmează. Deci evanghelia este în primul rând arătarea dreptății lui Dumnezeu, fără lege, deși atât legea cât și profeții au mărturisit despre ea. Dreptatea aceasta a fost arătată nu într-o legislație dreaptă, nici în distrugerea păcătoșilor ca răsplătire perfect dreaptă, ci în Hristos și în răscumpărarea care este în El. În moartea lui Hristos a fost o rezolvare completă și finală, pe baza dreptății, a oricărei probleme ridicată de păcatul omului. Faptul acesta este precizat în versetul 25. Ispășirea a fost făcută. Prin ea, o satisfacție deplină a fost dată dreptății lui Dumnezeu; și aceasta nu numai cu privire la păcatele celor care cred în evanghelie în acest veac, ci și în veacurile de dinainte. „Păcatele făcute mai înainte” (v.25) sunt păcatele celor care au trăit mai înainte de a veni Hristos – „mai înainte” din punctul de vedere al crucii lui Hristos, și nu din punctul de vedere al întoarcerii noastre la Dumnezeu.

Dreptate „către toți”, care este numai „peste toți cei care cred” (v.22-26) Dreptatea lui Dumnezeu, care a fost arătată și realizată în moartea lui Hristos, se îndreaptă „către toți”, însă este numai „peste toți cei care cred”. Semnificația ei este pentru sau către toți. Dumnezeu o arată către toți. Pe de altă parte numai cei care cred îi primesc folosul. Apoi dreptatea lui Dumnezeu este peste ei în realizarea ei, și ei sunt situați într-o poziție dreaptă cu Dumnezeu. Dumnezeu însuși este Cel care îndreptățește pe cel care crede în Isus, oricât de mare i-ar fi fost vina, și El este drept ca să-i îndreptățească. Acest fapt este precizat în versetul 26.

Îndreptățirea prin credință înlătură lauda omului (v.27-30) Această îndreptățire glorioasă, această rezolvare completă este partea tuturor celor care cred în Isus, fie dintre iudei, fie dintre națiuni. Toți au păcătuit, încât nu este deosebire în ce privește vina. În același fel nu este deosebire în felul în care se face îndreptățirea. Credința în Hristos, și ea singură, îndreptățește pe om înaintea lui Dumnezeu. Acest fapt este precizat în versetul 30. Această cale de binecuvântare, după cum este evident, înlătură orice laudă din partea omului. Aici se află rațiunea pentru care omul mândru urăște ideea de har din partea lui Dumnezeu. Suntem îndreptățiți fără plată prin harul Său. Harul L-a dat pe Isus să moară. Harul este calea lui Dumnezeu care a lucrat îndreptățirea, iar credința este răspunsul din partea noastră. Suntem îndreptățiți prin credință, fără faptele legii. Aceasta este concluzia la care suntem conduși de adevărul pe care l-am văzut în aceste versete.

Întărim legea, punând-o în locul dat ei de Dumnezeu (v.31) Ultimul verset din acest capitol răspunde obiecției care ar fi putut fi ridicată de un iudeu zelos, că mesajul evangheliei n-ar putea fi adevărat pentru că falsifică legea, care fără nicio îndoială a fost dată de Dumnezeu cu mult timp înainte. „Nu”, spune Pavel, „departe de noi să anulăm sau să desființăm legea, noi o întărim punând-o la locul pe care întotdeauna Dumnezeu a intenționat să-l ocupe”. Niciodată nu a fost legea atât de mult onorată și întărită ca în moartea lui Hristos. Evanghelia o onorează când îi permite să-și facă propria ei lucrare de începere a cunoștinței păcatului. Apoi evanghelia vine și face ceea ce legea nu avea niciodată intenția să facă. Ea aduce o îndreptățire completă celui care crede în Isus.

O paranteză care prezintă unele Scripturi ca dovadă că îndreptățirea este numai prin credință. Capitolul 4 este în mod practic o paranteză. În versetul 28 al capitolului 3 se ajunge la concluzia că omul este îndreptățit prin credință fără faptele legii. Exact la același gând suntem aduși din nou în versetul 1 din capitolul 5, și după aceea – și nu mai înainte – apostolul ne duce mai departe în binecuvântările evangheliei. În

capitolul 4 el dezvoltă destul de mult unele scripturi ale Vechiului Testament care susțin afirmația lui că înaintea lui Dumnezeu omul este îndreptățit numai prin credință. În capitolul 3, când apostolul căuta să convingă pe iudei de păcat și de faptul că era ca și cel dintre națiuni sub judecata lui Dumnezeu, el își susținea hotărâtor argumentul citând ceea ce spunea legea. Acum este momentul de a dovedi că îndreptățirea este prin credință, fără faptele legii, și din nou apelează la Vechiul Testament. În zilele de altădată credința evangheliei era anticipată; și așa era cazul, fie înainte de a fi fost dată legea, ca în cazul lui Avraam, fie după ce ea a fost dată ca în cazul lui David.

Credința fără fapte, socotită ca dreptate (1-5) Cea dintâi întrebare pusă este: Ce avem de spus despre Avraam? Despre el se vorbește ca de „tatăl al circumciziei” în versetul 12 și de aceea iudeul se lăuda foarte mult cu el. el a fost de asemenea „tatăl celor care cred”, așa cum se spune în versetul 11. Dacă ar fi fost îndreptățit prin fapte, ar fi avut ceva cu care să se laude dar nu înaintea lui Dumnezeu. De notat aceste ultime trei cuvinte, pentru că ele arată pe deplin că semnificația acestui pasaj este ceea ce este valabil înaintea lui Dumnezeu și nu ceea ce este valabil înaintea oamenilor. În aceasta stă deosebirea dintre acest capitol și Iacov 2, unde cuvântul este „Arată-mi credința ta”(v.18). putem de asemenea sublinia că în timp de Pavel arăta că faptele legii trebuiau date deoparte, Iacov insistă că faptele credinței trebuie dovedite. Putem exprima acest adevăr în câteva cuvinte, astfel: înaintea lui Dumnezeu omul este socotit drept fără faptele legii; în timp ce, pentru a fi priviți de oameni ca fiind socotiți drepti, credința mărturisită trebuie să-și dovedească vitalitatea prin faptele credinței.

Cel care îndreptățește pe păcătos (v.5-8) Adevărul acesta este foarte clar arătat cu Avraam și David. Nu avem decât să citim în Geneza 15 și Psalmul 32 ca să vedem că credința a fost calea îndreptățirii lor și că faptele au fost lăsate deoparte. Minunea evangheliei este că Dumnezeu este prezentat ca „Acel care îndreptățește pe cel neevlavios”. Legea nu știa nimic mai mult decât judecării „să dea dreptate celui drept și să condamne pe cel vinovat” (Deut.25.1). Să fie îndreptățit cel neevlavios, aceasta nu se poate pricepe. Dar aceasta face Dumnezeu prin evanghelie, pe baza lucrării lui Hristos, deoarece „Hristos a murit pentru cei păcătoși”. Aceasta deschide ușa binecuvântării pentru păcătoși ca noi.

Fericire pentru toți cei care cred (v.9-14)

Avem cuvântul „fericire” în versetul 9. El se referă la credința care este „socotită ca dreptate” sau la dreptatea care este „socotită”. Expresii asemănătoare acestora întâlnim de multe ori în acest capitol. Ce vor ele să spună? Fie că se referă la Avraam sau la David sau la noi înșine care credem astăzi, ele spune că Dumnezeu ne socotește ca drepti înaintea Sa datorită credinței noastre. Nu trebuie să ne gândim că este vreo virtute în credința noastră. Nu este. Însă credința face legătura cu lucrarea lui Hristos, în care se află toate virtuțile. Odată ce această legătură este stabilită și stăm înaintea lui Dumnezeu în virtutea care îndreptățește a lucrării lui Hristos, suntem în mod necesar îndreptățiți. Nu se poate să fii îndreptățit în alt fel. Dumnezeu ne socotește drepti datorită credinței noastre în El. Întrebarea care se ridică în versetul 9 este aceasta: fericirea aceasta este numai pentru iudei sau este și pentru cei dintre națiuni care cred? Apostolul știa foarte bine felul hotărât în care iudeul bigot căuta să pună orice condamnare asupra celor dintre națiuni, în timp ce rezerva toate binecuvântările pentru sine. Răspunsul este că situația în care era Avraam, cu care ei se lăudau, dovedea că ea este pentru toți. Avraam a fost îndreptățit înainte de a fi circumcis. Dacă acest act, circumcizia ar fi fost mai înainte, iudeul ar fi putut avea ceva temei pentru un astfel de argument. Dar așa cum erau lucrurile, el nu avea nici un temei. Circumcizia era numai un semn, o pecete a credinței care îndreptățise pe Avraam.

Legea lucrează mânia, harul este pentru toți (v.15-17)

Avraam deci în îndreptățirea lui nu avea de a face cu legea. În adevăr, legea lucrează mânia, cum spune versetul 15. Fusese păcat din belșug și înainte de a se introduce legea, dar nu fusese călcare de lege. A călca legea înseamnă a te face vinovat de trecerea peste un hotar bine precizat și interzis. Când a fost dată legea s-a pus clar un anumit hotar și păcatul a devenit călcare de lege. Iar „unde nu este lege nu este nici călcare de lege” (v.15). Adică, atât timp cât răul nu fusese clar interzis, Dumnezeu nu-l pune în seama omului, așa cum face când interzicerea a fost dată. Aceasta a fost deci lucrarea legii. Dar cu mult înainte ca legea să fie dată, Avraam fusese socotit drept prin credință. Nu arată aceasta cum Dumnezeu își găsește plăcerea în îndurare? Îndreptățirea fusese indicată clar cu patru sute de ani înaintea nevoii urgente de a fi dată legea. „De aceea este prin credință, ca să fie prin har” (16). Dacă ar fi fost prin fapte, ar fi fost ca ceva datorat, și nu har, așa cum ne spune versetul 4. Pe principiul credinței și al harului, binecuvântarea este făcută „sigură pentru toată sămânța”; și aceasta este sămânța spirituală a lui Avraam sau, cu alte cuvinte, adevărații credincioși. Pentru că Avraam este „tatăl nostru al tuturor” – de notat, al tuturor celor credincioși adevărați. Faptul acesta fiind precizat, ultimele 9 versete ale capitolului 4 aplică principiul îndreptățirii lui Avraam la cei credincioși din ziua de azi.

Avraam credea că Dumnezeu va face să se ridice viața din moarte, noi credem în Cel care a înviat din morți pe Hristos (v.18-24) Credința lui Avraam avea această particularitate că era îndreptată spre Dumnezeu ca Acela care poate să învie morții. Dacă citim Geneza 15 aflăm că el l-a crezut pe Dumnezeu când a fost făcută promisiunea cu privire la nașterea lui Isaac. El a crezut că Dumnezeu va da un copil din niște părinți care, în ce privește procesul reproducției, erau ca morți. El a crezut, sperând când totul era împotriva speranței naturale, că va avea loc acest fapt. Dacă Avraam ar fi fost slab în credință, ar fi ținut seama de toate împrejurările care se arătau împotriva. Ar fi simțit că promisiunea era prea măreață și prin urmare s-ar fi clătinat în fața ei. Dar nu! L-a luat pe Dumnezeu pe cuvânt cu simplitatea unui copil mic. A crezut că Dumnezeu va face ceea ce spusese că va face. Și aceasta este, de notat, ceea ce se numește credință „tare”. Credința tare nu este numaidecât credința care face minuni, cât mai ales credința care se încrede în Dumnezeu că va face ceea ce a promis, chiar dacă toate aparențele și rațiunea și cele petrecute mai înainte ar fi împotriva. Iar aceste lucruri n-au fost scrise numai pentru Avraam, ci și pentru noi. Aceleași principii se aplică și nouă. Este totuși o deosebire importantă. În cazul lui Avraam, el a crezut că Dumnezeu va face să se ridice viața din moarte. Nouă ni se cere să credem ce a făcut Dumnezeu înviind din morți pe Isus. Cu cât mai simplu este să crezi ce a făcut El, când El l-a făcut, decât să crezi că El îl va face, când încă n-a fost făcut. Având în gând lucrul acesta, este ușor de văzut că în ce privește felul și calitatea credinței noi nu putem spera să avem un lucru în felul cum l-a avut Avraam. Totuși cazul lui Avraam este mult depășit de faptele glorioase prezentate credinței noastre, lumina glorioasă în care Dumnezeu S-a făcut cunoscut pe Sine Însuși. Pentru noi acum Dumnezeu nu va aduce la viață un Isaac, ci Dumnezeu a înviat pe Isus Domnul nostru dintre cei morți. Hristos, care a fost dat pentru greșelile noastre, este prezentat ca Obiect al credinței noastre. Și prin El noi credem în Dumnezeu.

Înviat pentru îndreptățirea noastră (v.25)

Este posibil desigur să crezi în El care a înviat pe Domnul Isus, fără să-ți dai seama de tot ce este implicat în acest fapt minunat. Ultimul verset din acest capitol ne spune ce anume se cuprinde în el. Să-i dăm o deosebită atenție și în felul acesta să fim siguri că l-am luat pentru

noi. De două ori avem cuvântul „noastră” în acest verset. Acest cuvânt înseamnă credincioși și numai credincioși. Isus Domnul nostru a murit. Și El a murit pentru noi, greșelile noastre au fost avute în vedere. El a fost Substitutul nostru, și luând asupra Lui toate datoriile pe care noi le-am făcut, a fost supus judecății și morții din cauza lor. El a înviat prin lucrarea făcută de Dumnezeu. Dar este tot atât de adevărat că învierea Sa n-a fost un simplu fapt personal, și numai pentru sine. Îl vedem înviat pentru binele nostru, ca Reprezentant al nostru. El a înviat și în mod reprezentativ pentru noi. Dumnezeu L-a înviat având în vedere îndreptățirea noastră. Învierea Sa a fost desigur dovedirea dreptății Sale personale în fața verdictului ostil al lumii. Tot atât de sigur, ea a fost îndreptățirea noastră față de toate greșelile, care fără moartea Sa ar fi rămas mai departe asupra noastră. Moartea Sa a fost o achitare completă a tuturor datoriilor noastre, care altfel ne-ar îngrozi. Învierea Sa este acceptarea că totul este plătit, declarația și dovada că noi suntem acum în totul fără vină. Iar îndreptățirea este tocmai acest fapt – o eliberare completă de tot ce era altădată împotriva noastră. Fiind deci îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu. Trebuie să citim în continuare de la sfârșitul capitolului 4 în capitolul 5, fără întrerupere.

Speranță și pace pentru cel îndreptățit prin credință (v.1) Putem folosi cuvintele „îndreptățit prin credință” în două sensuri. Prin simpla credință în Hristos și în Dumnezeu care L-a înviat dintre morți, suntem îndreptățiți; și aceasta, fie că avem sau nu avem siguranța fericită în inimile noastre care vine ca urmare a acestui fapt. Iar în al doilea rând, prin credință știm că suntem îndreptățiți. Nu prin simțiri, nu prin viziuni sau alte impresii subiective, ci prin credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Ca rezultat al îndreptățirii noastre avem pace cu Dumnezeu. Este de observat deosebirea dintre ce este aici și ce se spune în Coloseni 1.20. Hristos a făcut pace prin sângele crucii Lui. În felul acesta El a înlăturat orice lucru care ar aduce tulburare. El a făcut lucrul acesta odată pentru totdeauna și pentru că lucrarea aceasta s-a terminat, pacea devine partea de care se bucură toți cei care sunt îndreptățiți prin credință. Intrăm în această pace unul câte unul. Când Pavel a înțeles prin credință că a fost îndreptățit, pacea lui Dumnezeu a fost partea lui. Când eu înțeleg că am fost îndreptățit, pacea este a mea. Și până ce n-am cunoscut acest adevăr, n-am avut pace. În loc de a avea pace cu Dumnezeu, am avut îndoieli și temeri.

Prin credință, harul și speranța gloriei lui Dumnezeu (v.2) Pacea este printre cele dintâi binecuvântări ale evangheliei. Ea începe lista lor, care nu se termină repede. Credința nu numai că ne conduce la pace, dar ne dă și acces în harul sau favoarea lui Dumnezeu. Noi suntem în harul lui Dumnezeu. Îl cunoaștem și intrăm în starea de a ne bucura de el prin credință. Nu se precizează aici care este caracterul unui privilegiu, dar știm din Efeseni 1.6 că aceasta este favoarea Celui Preaiubit. Nici o altă favoare nu poate fi mai înaltă și mai intimă ca aceasta. Harul acesta este o realitate prezentă. Niciodată nu vom fi mai favorizați decât suntem acum, deși bucuria noastră pentru acest fapt va crește mult în ziua când speranța noastră se va împlini. Speranța noastră nu este numai gloria, ci gloria lui Dumnezeu. Cine nu s-ar bucura de o astfel de speranță? În ce privește vina din trecutul nostru suntem îndreptățiți și în pace cu Dumnezeu. În ce privește prezentul, suntem în harul divin, în ce privește viitorul ne bucurăm în speranța gloriei lui Dumnezeu. Dar ce să spunem despre dificultățile și necazurile care se întâlnesc mereu pe calea noastră spre glorie?

Bucurie în necazurile care ne aduc avansare spirituală (v.3,4)

Și în condiții ca acestea, minunat este să spunem: ne bucurăm. Cuvântul tradus de obicei „ne lăudăm” se poate traduce foarte bine „ne bucurăm” și în versetul 2 și 3. Apostolul ne aduce înaintea rezultatele normale ale evangheliei în inimile celor care o primesc. Secretul posibilității noastre de a ne bucura în aceste condiții, care în mod natural ne sunt neplăcute, este să știm că ele sunt rânduite să lucreze spre bine. Necazurile nu sunt în ele însele plăcute, cu dureroase, totuși ele sunt de ajutor ca să pună în mișcare un întreg șir de lucruri deosebit de bune și binecuvântate: răbdarea, experiența, speranța, dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Pentru cel credincios necazurile au devenit un serviciu de antrenament spiritual care îi susține structura spirituală. În loc de a fi împotriva noastră, ele se întorc spre noi într-un izvor folositor. Ce triumf al harului lui Dumnezeu! Ați întâlnit vreodată un creștin bătrân care de îndată te izbește cu atitudinea lui plină de calm, de răbdare mult experimentată, plin de speranță în Dumnezeu și răspândind în jur iubirea într-un fel divin? Atunci aproape sigur veți afla că un astfel de om a trecut cu Dumnezeu prin multe necazuri. Apostolul recunoaște acest lucru și de aceea se bucura în încercare. Dacă vedem lucrurile în această lumină – care este adevărata lumină – și noi ne vom bucura.

Duhul Sfânt toarnă în suflet dragostea lui Dumnezeu (v.5)

Se poate vedea că Duhul Sfânt este menționat aici pentru prima dată în această prezentare a evangheliei. Apostolul nu se oprește aici ca să precizeze cum este El primit. El se referă numai la faptul că Duhul Sfânt este dat celor credincioși și că lucrarea Sa binevenită este turnarea iubirii lui Dumnezeu în inimile noastre. Efeseni 1.13 ne arată clar că El este dat când credem evanghelia mântuirii noastre; și tocmai acesta este punctul la care am fost conduși la începutul capitolului Romani 5. Deci este foarte potrivit ca această cea dintâi menționare a Duhului să vină aici. Inimile noastre ar fi în adevăr întunecate dacă n-ar exista aceste raze strălucitoare ale iubirii lui Dumnezeu turnate în ele prin Duhul Sfânt. Pentru că ele sunt, inimile ne sunt luminate. Totuși lumina care strălucește în ele își are izvorul în afara lor. Dacă am începe să căutăm iubirea inimilor noastre, am face o mare greșală; ar fi o greșală ca aceea de a căuta pe suprafața lunii ca să găsim soarele. În adevăr, lumina lunii este reflectarea luminii soarelui. Iar soarele nu este acolo. Tot așa toată bucuria iubirii lui Dumnezeu care strălucește în inima unui credincios strălucește de la marele nostru soare care este în afara lui însuși. Și acest soare este aici moartea lui Hristos.

Dragostea lui Dumnezeu dovedită în moartea lui Hristos (v.6-8)

În versetele 6-8 moartea Lui este din nou adusă înaintea noastră; și de data aceasta ca un final, iar expresia „dragostea lui Dumnezeu” nu mai este repetată – o dragoste care se ridică mai presus de ceea ce este capabil omul. Dumnezeu ne-a iubit când nu era nimic de iubit în noi, când noi eram fără putere, păcătoși și chiar vrăjmași, așa cum ne amintește versetul 10. Moartea Lui ne-a adus nu numai îndreptățire, ci și împăcare. Vina păcatelor noastre a fost înlăturată, tot așa și înstrăinarea care exista între noi și Dumnezeu. Așa fiind lucrurile, o mântuire sub două aspecte ne este dată. O zi a mâniei va veni. De două ori a fost anunțată mai înainte în această epistolă (1.18;2.5). Vom fi salvați, să nu avem parte de acea zi, prin Hristos. Din alte texte ale Scripturii știm că El ne va salva de ea, luându-ne în locul în care va avea loc mânia, înainte de izbucnirea ei. Pe de altă parte, fiind împăcați, vom fi mântuiți (v.10) prin viața Sa. Este vorba de mântuirea de care avem nevoie mereu, și de care vom avea nevoie atât timp cât vom fi în lume. El este acum în cer pentru noi, cei ai Săi. Când Moise s-a suit pe munte și mijlocea pentru Israel, ei erau salvați de vrăjmașii lor (Exod 17). Tot așa noi suntem mântuiți de Domnul nostru, care este în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Epistola aceasta de la început ne-a spus că evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oricărui care crede. Acum descoperim că atunci când spunem că suntem mântuiți, folosim un cuvânt cu un înțeles foarte larg. Este adevărat nu numai că am fost salvați prin credința în evanghelie, dar vom fi salvați și din pericolele și luptele spirituale în veacul de acum, și de mânia veacului care

va veni.

Îndreptățiți prin sânge, împăcați prin moartea Fiului – realități de pe acum (v.9-11)

În versetele 9-11 avem nu numai mântuirea, dar și îndreptățirea și împăcarea. Acestea sunt cuvinte foarte precise și cu un înțeles mai limitat. În legătură cu ele nu este nici un aspect de viitor. Ele sunt în întregime realități prezente pentru cel credincios. „Acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui” (v.9) și „am primit acum împăcarea” (v.11). niciodată nu vom fi mai îndreptățiți decât suntem astăzi. Niciodată nu vom fi mai împăcați decât suntem astăzi, deși pe moment ne-am putea bucura de împăcare mai mult decât înainte. Însă mântuirea va fi mai deplină decât este astăzi, pentru că în veacul viitor vom avea trupuri gloriificate asemenea lui Hristos. Când credem evanghelia primim împăcarea, chiar în acea zi, și prin urmare ne place să ne găsim bucuria în Dumnezeu. Altădată ne temeam de El și ne feream de prezența Sa, așa cum a făcut Adam când s-a ascuns printre pomii din grădină. Acum El este lauda și bucuria noastră. Și toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Ce triumf al harului!

Păcatul a intrat în lume printr-un singur om (v.12) Până aici evanghelia ne-a adus în legătură cu păcatele noastre. Ni s-au prezentat păcatele noastre și ni s-a descoperit calea pe care o are Dumnezeu de a ne îndreptăți, de a ne elibera de ele și a ne aduce în poziția Sa de har. Era totuși ceva mai mult în starea noastră căzută: era ceea ce putem numi problema păcatului nostru omenesc. Capul neamului nostru este Adam, și anume Adam în starea lui căzută, pentru că după cădere i s-au născut fii și fiice. Căderea lui a avut loc prin păcat, dar acest fapt a adus cu el o stare sau condiție a păcatului care a pătruns în întreaga lui ființă. În felul acesta întreaga lui structură spirituală s-a alterat atât de profund încât s-a transmis și urmașilor săi. El a putut da naștere unor copii „după chipul și asemănarea lui” (Gen.5.3) – chipul și asemănarea omului căzut. Acest fel de ereditate este un fapt teribil, despre care Scriptura dă mărturie. Propune Dumnezeu în evanghelie vreun remediu pentru această ruină îngrozitoare care este asupra neamului omenesc? Se poate El purta cu această fire păcătoasă din care izvorăsc toate faptele păcătoase – cu rădăcina care produce roade dezgustătoare – tot așa ca și cu roadele însăși? El poate. În adevăr, El a făcut acest lucru și capitolul 5, începând cu versetul 15, ne dezvăluie rezultatele. Ceea ce a făcut El nu este spus în multe cuvinte, totuși foarte clar. Acest pasaj este socotit dificil în sine însuși. Un alt element care îl face dificil este că unele versete par obscure în unele traduceri. O a treia dificultate este că un subiect ca acesta este deseori trecut cu vederea; și când acesta este cazul, ne afundăm în niște ape cu care nu suntem familiarizați și repede căutăm să ieșim din profunzimea lor.

Nu mai suntem în legătură cu Adam, ci cu Hristos (v.13-17) Versetele 13-17 sunt o paranteză. Pentru a-i înțelege sensul, citim de la versetul 12 în continuare versetul 18 și îndată putem vedea că ideea principală a textului este contrastul dintre un om care a păcătuit și a altuia pe alții în rezultatele păcatului – și un Altul care a împlinit dreptatea în a căror rezultate sunt aduși alții. Întregul text subliniază un contrast enorm între Adam pe de o parte și Hristos de cealaltă parte. Dacă Adam stă în poziția de cap al unei omeniri căzute care așteaptă moartea și condamnarea, Hristos este Capul unei noi omeniri care participă în dreptatea și viața Lui. Am putea spune deci că Dumnezeu a ridicat un cap nou pentru oameni în Domnul Isus Hristos. Înainte de a lua locul de Cap, El a îndeplinit în mod perfect dreptatea prin ascultarea Sa până la moarte. Datorită morții și învierii Sale poziția celor credincioși nu mai este în legătură cu Adam, ci cu Hristos. Ei au fost, așa cum s-a spus, altoiți în Hristos. Ei nu mai sunt în Adam, ci „în Hristos”. Acesta este faptul fundamental redat de acest pasaj, în timp ce se prezintă amănunte din consecințele glorioase care decurg din el.

În Adam, toți oamenii sub condamnare; în Hristos, cei mulți îndreptățiți (v.12,18,19) Să vedem din nou versetele 12, 18, 19. Este de observat că într-o traducere corectă avem cuvântul „către” toți oamenii de două ori în versetul 18. Deosebirea este între acea singură greșală a lui Adam care a adus condamnarea către toți oamenii și acea singură dreptate a lui Hristos, împlinită în moartea Sa, care aduce o îndreptățire a vieții către toți oamenii. Observăm că deși toți oamenii au venit sub condamnare, nu toți au venit spre îndreptățire. Versetul acesta precizează semnificația celor două fapte; și este adevărat că în ceea ce privește intenția lui Dumnezeu, moartea lui Hristos este către toți. Versetul următor merge mai departe ca să arate rezultatele celor două fapte și că numai mulți – sau mai exact „cei mulți” sunt avuți în vedere. Prin „cei mulți” înțelegem pe aceia, și numai pe aceia, care sunt în legătură cu unul din cei care formează așa numitul „cap”. În cazul lui Adam „cei mulți” se referă la toți oamenii, pentru că în mod natural noi toți suntem din neamul lui. În cazul lui Hristos nu toți oamenii sunt din „neamul” Lui, ci numai credincioșii. Toți credincioșii devin drepti prin ascultarea până la moarte a lui Hristos. În aceste trei versete vedem unele fapte. Pe de o parte, un om, Adam, o greșală, toți oamenii făcuți păcătoși, toți păcătuiesc, și prin urmare moartea și condamnarea este partea tuturor. Pe de altă parte, un singur Om, Hristos, o dreptate în ascultare până la moarte, iar cei care aparțin Lui, aduși în acea stare de îndreptățire a vieții.

Păcatul neîntinut în seamă în același fel înainte de a veni legea (v.13,14) Acum să vedem cele 5 versete incluse în paranteze. Cel dintâi două dintre ele ar putea avea o dificultate care se ridică în gândurile celor obișnuiți cu legea. Adam a păcătuit împotriva unei porunci clare, de aceea păcatul lui a fost o încălcare a poruncii. După ce au trecut vreo 2500 de ani a fost dată legea lui Moise, când a devenit posibilă o și mai mare încălcare a poruncii. Între aceste două puncte n-a fost o călcare a legii. Totuși păcatul era universal, așa cum este dovedit de faptul că moartea era universală. Deosebirea practică se vede aici, că păcatul nu este „socotit” când nu este lege; aceasta înseamnă că nu este pus în seamă în același fel. Numai cei care au cunoscut legea vor fi judecați după lege, așa cum am văzut în capitolul 2.

Greșeala lui Adam în contrast cu harul în Hristos (v.15) Acestea fiind recunoscute, este încă adevărat că păcatul și moartea au domnit în mod universal. Toți urmașii lui Adam sunt implicați în căderea lui. Așa fiind lucrurile, contrastul dintre Adam și Hristos este arătat în versetele 15-17. Fiecare verset prezintă un anumit detaliu, însă punctul principal este dat la începutul versetului 15: darul fără plată al lui Hristos nu este nicidecum mai prejos de greșeala venită prin Adam; în adevăr, harul trece dincolo de ea. În versetul 15 cuvintele „cei mulți” sunt date de două ori, așa cum am observat că sunt și în versetul 19, și ele îi prezintă pe cei care sunt în legătură cu unul din așa numiți „capi”. Adam a adus moartea peste toți urmașii săi, adică peste toți oamenii fără excepție. Isus Hristos a adus harul lui Dumnezeu și darul fără plată peste cei mulți care sunt în subordinea Sa, adică peste toți credincioșii.

Contrast între condamnare și îndreptățire (v.16) Versetul 16 arată contrastul dintre condamnare și îndreptățire. În legătură cu aceasta se vede că harul depășește păcatul. Condamnarea a fost introdusă printr-un singur om care a păcătuit. Îndreptățirea a fost făcută într-un mod triumfător prin har, în condițiile multor greșeli. Prin Adam, domnia morții; prin Hristos, harul pentru a domni în viață (v.17) Un alt contrast ni se prezintă în versetul 17. Condamnarea și îndreptățirea din versetul anterior sunt ceea ce am putea numi rezultatele imediate. Îndată ce un om vine sub (răspunderea) lui Adam, vine sub condamnare. Îndată ce un om vine sub răspunderea lui Hristos, vine în tot ceea ce dă

îndreptățirea. Dar care sunt rezultatele următoare? Rezultatul deosebit de important al păcatului lui Adam a fost să stabilească o domnie universală a morții asupra urmașilor săi. Rezultatul de seamă al lucrării lui Hristos de îndreptățire este să introducă pentru toți cei ai Săi o plinătate de har, și dreptatea ca un dar fără plată, încât ei să domnească în viață. Nu numai viața va domni, dar și noi înșine vom domni în viață. Desigur, un fapt uimitor! Nu este de mirare că darul fără plată se spune că depășește greșeala.

Înainte de lege păcatul era fără călcare de lege; în perioada legii păcatul s-a înmulțit; prin Hristos, harul stăpânește prin dreptate (v.20,21) Versetele 20 și 21 fac o recapitulare a gândurilor prezentate mai înainte. Legea a intervenit ca să arate pe deplin păcatul. Păcatul a fost o realitate în orice timp după cădere, dar când legea a fost dată, păcatul a devenit foarte vizibil, ca o călcare a legii, ca un fapt vinovat, pus în seama omului. Legea a fost urmată, după un interval potrivit, de harul care ne-a fost adus în Hristos. Putem deosebi deci trei stagii. Întâi, perioada dinaintea legii, când exista păcat dar fără o călcare a legii. În al doilea rând, perioada legii, când păcatul s-a înmulțit, ajungând foarte mare. În al treilea rând, venirea harului prin Hristos – har care s-a înălțat ca niște ape mari, mai presus de păcatele omului. În evanghelie harul nu numai că s-a înmulțit, dar și stăpânește. Noi care am crezut am venit sub stăpânirea plină de bunătate a harului, har care stăpânește prin dreptate, întrucât la cruce a predominat o lucrare a dreptății. Și scopul și încoronarea glorioasă a acestor fapte este viața eternă. Aici începe să ni se deschidă înaintea noastră perspectiva fără margini a eternității. Vedem râul harului. Vedem calea pe care și-a făcut-o dreptatea în lucrarea crucii, în care se desfășoară. Vedem în final oceanul fără margini al vieții eterne în care ea se continuă. Și totul este „prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Toate au fost lucrate prin El. El este Capul de care depindem ca oameni credincioși și El este Izvorul de la care curg spre noi toate aceste lucruri. Pentru că suntem în El, toate aceste lucruri sunt ale noastre. Îndreptățirea noastră este o îndreptățire a vieții, pentru că în Hristos avem o viață care este dincolo de orice posibilitate de condamnare – o viață în care suntem nu numai curățiți de păcatele noastre, dar și de starea de păcat în care fusem mai înainte, când eram în legătură cu Adam.

Răspunsul celui credincios față de harul arătat prin evanghelie (v.1) Ceea ce am învățat până aici despre evanghelie din această epistolă a fost în legătură cu faptul că Dumnezeu S-a arătat pe Sine Însuși ca fiind de partea noastră și a lucrat pentru noi prin moartea și învierea lui Hristos, de asemenea și ce am primit noi prin simpla credință. În ea, dacă se poate spune în felul acesta, Dumnezeu Și-a arătat Cuvântul Său față de noi în binecuvântare. Capitolul 6 se deschide cu întrebarea potrivită în această situație: „Deci ce vom zice?”. Care este răspunsul nostru? Aceasta ne dă de înțeles că o altă linie de gândire ni se deschide acum. Nimic nu poate depăși minunea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru noi, însă ce vom face noi ca urmare a cunoașterii ei? Care trebuie să fie răspunsul celui credincios față de harul uimitor care ni s-a arătat? Ni se aduce prin evanghelie puterea care să-l facă pe credincios să dea un răspuns demn de Dumnezeu? Când citim capitolul 6 începem să punem astfel de întrebări și să descoperim felul în care evanghelia ne eliberează ca să ducem o viață de dreptate și de sfințenie practică.

Am murit față de păcat – cum să mai trăim în păcat? (v.2) Dacă oamenii ajung numai la o cunoștință cu capul a harului lui Dumnezeu, inima rămânându-le neatinsă, ei pot ușor să întorcă harul într-un fel de promisiune de a păcătui și să spună: „bine, dacă harul se înmulțește odată cu păcatele noastre, să păcătuim mai departe ca harul să prisosească”. Încurajează în vreun fel evanghelia o astfel de gândire? Nicidecum!. Dimpotrivă, ea ne spune clar că am murit față de păcat. Cum să mai trăim atunci în el? Altădată eram cu totul pentru păcat. Orice avea a face cu voința noastră fără frâu – cu ce ne plăcea nouă, cu alte cuvinte – ne stăpânea viața, în timp ce rămâneam morți față de Dumnezeu și de lucrurile Lui. Acum o schimbare totală a avut loc și suntem morți față de păcatul pentru care altădată eram vii, și vii pentru lucrurile față de care înainte eram morți.

Semnificația botezului – identificarea cu Hristos în moartea Lui (v.3-5)

Suntem noi neștiutori sau neclari în această privință? N-ar trebui să fie așa, pentru că faptul este făcut cunoscut în botezul creștin, un ritual care stă la începutul învățăturilor. Știm sau nu știm ce înseamnă botezul nostru? În botez suntem îngropați cu Hristos, așa cum precizează versetul 4, iar a nu fi una cu El în îngroparea Lui ar însemna o nenorocire. De asemenea, dacă n-am fi printre acei „toți care am fost botezați” (v.3), argumentul apostolului în versetele 4,5 și-ar pierde puterea în ce ne privește pe noi. Și care este semnificația botezului? El înseamnă identificarea cu Hristos în moartea Lui. Înseamnă că suntem îngropați împreună cu El și o obligație este asupra noastră, să umblăm în înnoirea vieții, după cum și El a înviat într-o stare nouă de lucruri. Acesta îi este sensul și aceasta este obligația pe care el o impune, iar pierderea noastră este mare dacă n-o înțelegem. Ne temem ca nu cumva controversele cu privire la botez să fi dus la neînțelegerea semnificației lui. Argumentele privitoare la botez au fost făcute într-un fel nebotezat și nu s-a avut în vedere gândul din versetul 2, că „am murit față de păcat”. Botezul este totuși un ritual, un semn exterior. El nu împlinește ceva vital, și milioane de persoane botezate vor fi pierdute pentru eternitate. Și cu toate acestea faptul spre care ne îndreaptă el este vital într-un sens deplin, adică spre cruce, cum vom vedea.

În înnoirea vieții (v.4,5) să notăm cuvintele cu care se termină versetul 4, „înnoirea vieții”, pentru că ele răspund într-un mod concis la întrebarea de la începutul acestui capitol. În loc de a continua în păcat, care este de fapt a continua să trăiești vechea viață, avem să umblăm într-o viață care este nouă. Pe măsură ce înaintă, în acest capitol descoperim care este caracterul acestei vieți noi. Botezul ne-a fost îngroparea împreună cu Hristos – ca o imagine. A fost „asemănarea morții Lui”, și în ea suntem identificați cu El. Și aceasta, cu încrederea că vom fi identificați cu El în viața Sa de înviere. Înnoirea vieții în care avem să umblăm este pusă în legătură cu viața de înviere în care Hristos este astăzi.

Omul cel vechi răstignit împreună cu Hristos – fapt împlinit de Dumnezeu (v.6) În versetul 3 ni se spune despre rostul pe care-l are botezul; acum în versetul 6, ave, să cunoaștem însemnătatea crucii în legătură cu „omul nostru cel vechi” și „trupul păcatului”. Fără cruce, botezul și-ar pierde semnificația. Am văzut mai înainte moartea lui Hristos în legătură cu păcatele noastre și iertarea lor. Aici avem însemnătatea ei în legătură cu firea noastră păcătoasă, din care au izvorât toate păcatele pe care le-am făcut. Poate nu este ușor de înțeles gândul pe care ni-l dă expresia „omul nostru cel vechi”. L-am putea explica, spunând că apostolul personifică aici tot ce suntem noi în mod natural, ca urmași ai lui Adam. Dacă vă puteți închipui o persoană al cărei caracter cuprinde toate trăsăturile urâcioase care s-au arătat mereu în toți copiii lui Adam, acea persoană ar putea fi descrisă ca „omul nostru cel vechi”. Tot ce am fost noi, copiii lui Adam, a fost răstignit împreună cu Hristos, și noi trebuie să știm acest fapt. Nu este o simplă idee, ci un fapt real. A fost un act al lui Dumnezeu, împlinit în răstignirea pe cruce a lui Hristos – o faptă a lui Dumnezeu, reală, tot așa cum a fost înlăturarea păcatelor noastre, împlinită în același timp. Noi avem să-l cunoaștem prin credință, tot așa cum știm că păcatele ne-au fost iertate. Când îl cunoaștem prin credință, alte rezultate urmează. Însă începem să-l cunoaștem prin simpla credință. Ceea ce a avut Dumnezeu în vedere în răstignirea omului nostru vechi a fost ca „trupul păcatului” să fie

„desființat” sau „făcut inactiv”, pentru ca să nu mai fim robi ai păcatului. Această afirmație, de asemenea, nu este ușor de înțeles. Trebuie să ne amintim că mai înainte păcatul ne stăpânea trupurile noastre, care în consecință erau într-un sens îngrozitor trupuri ale păcatului. Însă nu în mod literal ne-au fost desființate trupurile; ci păcatul, care în toată plinătatea lui ne domina trupurile, a fost făcut inactiv, și în felul acesta am fost eliberați de puterea lui. A fost desființat prin răstignirea omului nostru vechi, ca rezultat al identificării noastre cu Hristos în moartea Sa, încât moartea Sa a fost și moartea noastră.

Moartea împreună cu Hristos cu scopul de a trăi împreună cu El viața de înviere (v.6-8) De notat cuvintele cu care se termină versetul 6. Ele ne dau o lumină foarte clară cu privire la felul cum este văzut păcatul în acest capitol. Păcatul este un stăpân de sclavi, și noi am ajuns sub puterea lui. Punctul principal discutat în acest capitol nu este prezența păcatului în noi, ci puterea păcatului asupra noastră. Noi am primit eliberarea de păcat. Suntem îndreptățiți de el, așa cum spune versetul 7. Eliberarea noastră s-a realizat prin moartea lui Hristos. Dar este foarte important să menținem legătura dintre moartea Lui și învierea Lui. Am văzut lucrul acesta în ultimul verset al capitolului 4 și îl vedem iarăși aici. Moartea noastră cu Hristos este în vederea trăirii noastre împreună cu El în viața de înviere.

Știm că moartea nu mai are stăpânire asupra lui Hristos (v.9) Avem cuvântul a ști pentru a treia oară în versetul 9. Trebuie să știm semnificația botezului. Trebuie să știm însemnătatea morții lui Hristos în legătură cu omul nostru cel vechi. În al treilea rând trebuie să știm însemnătatea învierii lui Hristos. Învierea Lui n-a fost o simplă reanimare. N-a fost nici ca învierea lui Lazăr – o readucere la viață în această lume pentru un anumit număr de ani, după care moartea a venit din nou. Când a înviat, El a lăsat moartea înapoia Sa pentru totdeauna și a intrat într-o altă ordine de lucruri, pe care am putea-o numi o lume a învierii. Pentru scurt timp moartea a venit asupra Lui, dar aceasta numai printr-un act al Său personal de supunere față de ea. Acum El este în sfera ei, pentru totdeauna.

A murit față de păcat (v.10) Moartea Lui a fost o moarte față de păcat odată pentru totdeauna. Aici este vorba de păcat, nu de păcate; este principiul care a pătruns firea noastră și a pus stăpânire pe noi, și nu faptele care îi sunt roadele. Și nu este moartea pentru păcate, ci față de păcat. Păcatul nu și-a spus niciodată cuvântul în firea Lui, așa cum a făcut cu noi. Dar El avea să-și spună ultimul cuvânt față de păcat, când în jertfa Sa a luat întreaga problemă a păcatului care a ofensat gloria lui Dumnezeu în creația Sa ruinate și ne afectase și pe noi, stând ca o barieră puternică împotriva binecuvântării noastre. Rostind cuvântul hotărâtor asupra păcatului, purtându-i judecata, El a murit față de păcat și acum trăiește pentru Dumnezeu.

Să ne socotim potrivit cu ceea ce suntem (v.11)

Să facem o pauză și să ne întrebăm pe noi înșine cu privire la aceste lucruri. Le cunoaștem, în adevăr? Cunoaștem în adevăr moartea și învierea lui Hristos în această lumină? Ne dăm noi seama că Domnul nostru a murit și a ieșit din această ordine de lucruri dominată de păcat, în care venise să împlinească răscumpărarea – și cât de deplin trăiește El pentru Dumnezeu în această lume nouă în care a intrat? Este important să realizăm toate acestea, pentru că versetul 11 ne învață că noi trebuie să ne socotim potrivit cu ceea ce cunoaștem. Dacă nu cunoaștem corect lucrurile, nu ne putem socoti pe noi înșine într-un mod corect. Nici un negustor nu-și va socoti bine treburile dacă nu știe tabla înmulțirii. Niciun căpitan de vas nu-și calculează corect poziția vasului său dacă nu cunoaște principiile navigației. Tot așa nici un credincios nu-și va socoti bine poziția și atitudinea cu privire la păcat sau la Dumnezeu, dacă nu știe care este relația dintre moartea și învierea lui Hristos și situația lui personală. Când în adevăr cunoaștem, îndemnul de a ne socoti din versetul 11 ne devine simplu. Situația noastră este determinată de cea a lui Hristos, pentru că noi suntem identificați cu El. A murit El față de păcat? Atunci și noi am murit față de păcat, și așa ne socotim. Trăiește El acum pentru Dumnezeu? Atunci și noi trăim pentru Dumnezeu, și așa ne socotim. Socotirea din partea noastră nu este doar o încercare de a crede. Nu înseamnă că încercăm să ne socotim noi înșine într-o poziție în care nu suntem. Dimpotrivă! Noi am murit față de păcat și trăim pentru Dumnezeu datorită chiar faptelor Sale, împlinite în moartea și învierea lui Hristos (care sunt realizate practic în noi prin Duhul Său, cum vom vedea mai târziu) și, așa fiind lucrurile, avem să le acceptăm și să ne ajustăm gândirea potrivit lor. Aceste lucruri sunt, de aceea noi avem să ne socotim în felul acesta. Înainte de a fi întorși la Dumnezeu eram morți față de Dumnezeu și vii față de păcat. Nu aveam nici un interes în orice ar fi avut a face cu Dumnezeu. Nu înțelegeam lucrurile Lui; ne lăsau cu totul reci. Când era totuși vorba de ceva care se adresa dorințelor noastre naturale sau ceva care ne hrănea îngâmfarea sau iubirea noastră de noi înșine, atunci noi eram plini de viață, cu tot interesul. Acum prin harul lui Dumnezeu situația este cu totul schimbată, ca rod al faptului că suntem ai lui Isus Hristos.

A refuza păcatului orice drept asupra noastră (v.12)

După ce am ajuns să ne socotim potrivit cu faptele privitoare la moartea și învierea lui Hristos, pe care le cunoaștem, rămâne încă un pas de făcut. Avem să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu pentru ca voia Lui să se arate practic în detaliile vieților noastre. Cuvântul a da (sau: a prezenta, a aduce) se întâlnește de cinci ori în ultima parte a acestui capitol. Pentru că am murit față de păcat este foarte evident că rămâne asupra noastră obligația de a refuza păcatului orice drept asupra noastră. Mai înainte el stăpânea în trupurile noastre muritoare și tot timpul ascultam de el, de poftele lui felurite. Acum nu trebuie să mai fie în felul acesta, așa cum spune versetul 12. Am murit față de păcat, vechiul stăpân, și drepturile lui asupra noastră au încetat. Pentru că suntem aduși la viață din păcat, aparținem lui Dumnezeu și recunoaștem cu bucurie drepturile Sale asupra noastră. Ne prezentăm Lui pe noi înșine, în întregime.

Ne-am dat odată pentru totdeauna lui Dumnezeu (v.13)

Această dăruire este un lucru foarte practic, așa cum arată foarte clar versetul 13. Ea are rezultate asupra tuturor mădulelor trupurilor noastre. Mai înainte fiecare mădular era într-un fel sau altul în slujba păcatului și de aceea era o unealtă a nedreptății. Nu este un lucru minunat că fiecare mădular poate acum să fie pus în slujba lui Dumnezeu? Picioarele pot merge pe calea Lui. Măinile noastre pot face lucrarea Lui. Limba noastră poate rosti lauda Lui. Pentru ca așa să fie, avem să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Cuvântul „a da” se află de două ori în acest verset, însă aici acest verb este la două timpuri diferite. Un bun cunoscător al limbii grece comenta despre ele că în cel dintâi caz verbul este la prezent în sensul lui continuu: „Nici să nu dați păcatului mădulele voastre”, adică niciodată să nu faceți acest lucru. În cazul al doilea timpul este diferit: „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu”, adică „v-ați dat odată pentru totdeauna”, ca un fapt împlinit. Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea pe sine însuși dacă ne-a dat Lui odată pentru totdeauna, ca un fapt împlinit. Ne-am dat în adevăr pe noi înșine și mădulele noastre lui Dumnezeu, pentru a face numai voia Lui? Dacă este așa, să fim atenți ca niciodată să nu uităm acest act și să cădem în ispita de a ceda mădulele noastre nici chiar pentru un moment nedreptății, pentru că rezultatul acesteia va fi păcatul.

Păcatul nu stăpânește pentru că suntem sub har (v.14,15)

Păcatul nu trebuie să aibă stăpânire asupra noastră chiar datorită faptului că nu suntem sub lege, ci sub har. Aici este răspunsul divin pentru cei care afirmă că dacă noi spunem oamenilor că nu mai sunt sub regimul legii, îi în mod sigur s-ar avânta în păcat. Fapt este că nimic nu supune inima și dă impuls sfințeniei ca harul lui Dumnezeu. Versetul 15 dă mărturie faptului că întotdeauna au fost oameni care gândesc că singura cale de a progresa în sfințenie este să fim sub supunerea care să te constrângă a legii. Erau unii care așa gândeau în timpul lui Pavel. El le întâmpină obiecția, repetând ideea cu care a început acest capitol. Dând un răspuns, el reafirmă această poziție într-un fel mai dezvoltat. Versetele 16-23 sunt o extindere și amplificare a ceea ce spusese în versetele 12-14.

Robi ai păcatului – sau robi ai dreptății și ai lui Dumnezeu (v.16-20)

Apostolul face caz de cunoașterea practică și comună tuturor. Toți știm că dacă dăm ascultare cuiva, deși nu ne numim slujitorul aceluia, noi suntem practic slujitorul lui. Așa este cazul și în lucrurile spirituale, fie că slujim păcatului sau lui Dumnezeu. Judecând după acest principiu, fără discuție altădată eram robi ai păcatului. Dar când evanghelia a ajuns la noi, am ascultat de ea, datorită lui Dumnezeu. Ca rezultat am fost eliberați din sclavia păcatului și am devenit slujitori ai lui Dumnezeu și ai dreptății. Acum, fiind robi ai dreptății, avem să-I dăm Lui în amănunte mădularele noastre, ca El să-și aibă calea Sa cu noi. Dăruirea aceasta este deci o lucrare foarte importantă. Către ea ne conduce cunoașterea pe care am primit-o. Dacă ne oprim pe loc, cunoștința noastră devine fără rezultat. Fără îndoială aici se află motivul pentru care multe lucruri se arată slabe și fără rezultate în cei credincioși care au fost totuși bine învățați teoretic. Ei se opresc aici și nu se dăruiesc pe ei înșiși și mădularele lor lui Dumnezeu. Este ca și cum niciodată n-ar fi fost împlinit lucrul acesta, ca o faptă realizată odată pentru totdeauna. Pentru că este un fapt împlinit, avem nevoie de har pentru continuarea dăruirii mădularelor noastre în slujba lui Dumnezeu. Aceasta arată că vechiul stăpân, păcatul, este încă în noi, așteptând doar ocaziile ca să se afirme. Aceasta face triumful harului și mai mare. De asemenea, mărește valoarea lecțiilor pe care le primim. Învățăm cum să dăruim mădularele noastre în robie dreptății, spre sfințenie, chiar când păcatul stă la pândă înăuntrul nostru, gata să se reafirme. Slujind dreptății slujim lui Dumnezeu, pentru că a face voia lui Dumnezeu este cel dintâi element al dreptății. Și dreptatea în tot ceea ce facem duce la sfințenia vieții și a caracterului. Deci, în loc de a continua să păcătuim ca cei care sunt înrobiți de puterea păcatului, noi suntem eliberați de el și aduși sub stăpânirea lui Dumnezeu. De două ori avem aici cuvintele „eliberați de păcat” (în versetele 18 și 22). Mai înainte fusesem „liberi față de dreptate” (v.20). am scăpat de sub vechea putere și am venit sub cea nouă. Aceasta este calea sfințeniei și a vieții.

Aspecte ale morții și darul vieții eterne (v.21-23)

Viața eternă este văzută aici ca scopul acestei istorii minunate. În scrierile apostolului Ioan o vedem prezentată ca o stăpânire pe care cel credincios o are acum. Nu este nepotrivire între aceste două vederi ale vieții eterne. Ceea ce este al nostru acum din aspectul ei esențial va fi al nostru în plinătatea ei când vom ajunge în eternitate. Ultimul verset din acesta capitol, atât de binecunoscut, ne dă un rezumat scurt al acestui subiect. Nu putem sluji păcatului fără să-i primim plata, care este moartea. Moartea este un cuvânt cu un înțeles larg. Într-un sens moartea intră în om când el este separat de Dumnezeu prin păcat. Moartea trupului are loc când el este separat de partea spirituală a omului. Moartea a doua este atunci când oamenii sunt în final separați de Dumnezeu. Plata deplină a păcatului include moartea în toate aceste sensuri. În legătură cu Dumnezeu nu se vorbește despre vreo plată. Totul este dar. Însăși viața în care putem sluji Lui este darul Său în Hristos Isus, Domnul nostru. În felul acesta la sfârșitul capitolului ne întoarcem la gândul cu care se încheie capitolul dinainte. Ne putem lăuda cu viața eternă care este a noastră prin darul fără plată al lui Dumnezeu și ne bucurăm din toată inima de toate consecințele le care ne conduce harul Său.

Vedere generală: Credinciosul nu este sub lege, ci sub har. Primele 6 versete, doctrina eliberării de sub lege; cu versetul 7 se începe experiența sub lege care pregătește eliberarea în Hristos. Cuvintele de la începutul capitolului 7 ne îndreaptă gândirea înapoi la versetele 14 și 15 din capitolul dinainte, în care apostolul a precizat clar că orice credincios nu este sub lege, ci sub har. O mare controversă se stârnise în jurul acestui subiect, despre care ni se dă mărturie îndeosebi în Fapte 15. Subiectul acesta a fost lămurit cu autoritate la Ierusalim în ce privește credincioșii dintre națiuni. Ei nu aveau să fie puși sub lege. Dar el era tot atât de clar când era vorba de credincioșii dintre evrei? Acest lucru nu era nicidecum tot așa de clar evreilor credincioși. Fapte 21.20 este o dovadă. De aceea era foarte necesar ca Pavel să clarifice clar și hotărât cum stăteau lucrurile; și acesta este motivul pentru care avem această reîntoarcere la teme cu care începe acest capitol. Cuvintele puse în paranteze în versetul 1 arată că el se adresa acum în mod special fraților iudei. Numai ei cunoșteau legea în sensul propriu al cuvântului. Cei dintre națiuni se poate să fi cunoscut ceva despre ea ca niște observatori din afară; Israel o cunoștea dinăuntru, ca unii care erau sub ea. Remarca aceasta a apostolului Pavel ne dă o cheie importantă pentru acest capitol, arătând din ce punct erau văzute lucrurile. Dele dintâi 6 versete ale capitolului sunt de doctrină, arătând felul în care cel credincios este eliberat de robia legii și adus în legătură cu Hristos. De la versetul 7 înainte avem un pasaj foarte experimental. Sunt detaliate lucrările legii asupra inimii și a cunoștinței unuia care se teme de Dumnezeu. Ni se dă o cunoaștere a lucrărilor pe care le face legea în sufletul omului care în final îl pregătesc pe cel credincios pentru experimentarea eliberării ce se află în Hristos și în Duhul lui Dumnezeu. Este remarcabil faptul că în tot capitolul 7 nu se află nicio menționare a Duhului Sfânt; în schimb, în capitolul 8 se menționează mai mult despre El decât în vreun alt capitol din Biblie.

Morți față de lege prin trupul lui Hristos, pentru a fi ai Celui care a înviat (v.2-4)

Punctul de plecare al apostolului este faptul bine cunoscut că legea își are stăpânirea asupra omului cât timp cât trăiește el. Moartea, și numai moartea, îi termină stăpânirea. Acesta se vede clar în legătură cu legea divină a căsătoriei, așa cum este precizată în versetele 2 și 3. Acest principiu se aplică în lucrurile spirituale, așa cum precizează versetul 4, deși nu se aplică în totul în același fel. Legea este în poziția de soț și noi care credem suntem în poziția de soție. Totuși moartea nu a venit asupra legii, ci noi am murit. Versetul 4 este foarte clar. Noi am devenit morți față de lege „prin trupul lui Hristos” (v.4). Aceasta ar putea părea oarecum ceva neclar. Credem că apostolul Pavel se referă la ceea ce a adus cu sine faptul prin care Domnul a luat un trup pregătit pentru El și în felul acesta a fost Om. El a luat acel trup având în vedere suferința morții, și de aceea trupul lui Hristos este folosit ca semnificând moartea Sa. Este aceeași figură de vorbire pe care o avem în Coloseni 1.22, unde ni se spune că am fost împăcați „în trupul morții Lui, prin moarte”. Noi am murit față de stăpânirea legii în moartea lui Hristos. În felul acesta legătura noastră cu cel dintâi soț a încetat. Dar totul este în vederea intrării noastre într-o nouă legătură, sub Hristos înviat. Fiecare evreu știa că soțul dintâi – legea a fost foarte neînduplecat și aspru, ca unul care își bate soția; totuși ei aveau să admită că meritau din plin ce au primit. Noi, cei dintre națiuni, cu greu ne dăm seama cât de mare era eliberarea când iudeul întors la Dumnezeu

descoperirea că acum era sub Hristos și nu sub lege. Fiind „măritat” cu Hristos înviat dintre cei morți, standardul pus era mai înalt decât fusese sub lege, însă acum un izvor nesecat vedea de la El pentru hatul și puterea necesară și de aceea roadele pentru Dumnezeu deveneau o posibilitate. Ca soț, Hristos este sursa pentru orice ajutor, călăuzire, mângâiere și putere.

Când eram în firea păcătoasă (v.5)Cât de izbitor este contrastul prezentat în versetul 5! În adevăr, versetul însuși este foarte izbitor pentru că numește patru lucruri care merg împreună: firea păcătoasă, legea, păcatele și moartea. În vechime legea a fost impusă unui popor „în firea păcătoasă”. Ca rezultat, ea stârnește și pune în acțiune păcatul care stă ascuns în firea păcătoasă. Consecința este că patimile păcatelor s-au arătat și moartea a urmat ca judecată a lui Dumnezeu asupra tuturor. Firea păcătoasă (în grecește:carnea) nu înseamnă trupurile noastre, ci firea decăzută care își are locul în trupurile pe care le avem acum. Orice persoană neînțoarsă la Dumnezeu este „în firea păcătoasă” adică ea îi stăpânește viața și îi caracterizează starea. Dar observăm că pentru cei credincioși starea aceasta este socotită ca terminată; apostolul spune: „când eram în firea păcătoasă”.

Morți față de lege, slujind lui Dumnezeu într-un duh nou (v.6)

Un alt contrast ne confruntă când ne îndreptăm spre versetul 6, „când eram...dar acum”. Pentru că am murit împreună cu Hristos, nu numai că am murit față de păcat, cum subliniază capitolul 6, dar am murit și față de lege și deci am fost eliberați față de ea. Consecința este că acum putem sluji ca robi lui Dumnezeu într-un fel cu totul nou. Nu numai că facem lucruri noi, ci facem aceste lucruri noi într-un spirit nou. În capitolul dinainte citim despre „înnoirea vieții” (v.4); acum citim despre „înnoirea duhului”.Citim despre unii oameni din timpul Vechiului Testament care s-au întors de la o viață nechibzuită și păcătoasă la o viață în temere de Dumnezeu, cum este cazul cu Manase, împăratul lui Iuda, de exemplu, care ne este istorisit în 2 Cronici 33.11-19. S-ar putea spune despre el că a umblat într-o „înnoire de viață” în ultimii săi ani de domnie. Totuși el a putut sluji lui Dumnezeu potrivit principiilor și îndemnurilor sistemului legii sub care era. Era imposibil ca înnoirea duhului să-l fi caracterizat. Dacă noi vrem să vedem o slujire în înnoirea duhului trebuie să ne întoarcem spre un evreu întors la Dumnezeu în perioada de acum a harului. Poate altădată a făcut tot ce era mai bine să slujească lui Dumnezeu într-un duh de ținere cu strictețe a legii. Acum el însuși află că este un fiu și un moștenitor al lui Dumnezeu în Hristos Isus, și slujește într-un duh de fiu față de tatăl său – un duh care este cu totul nou.Cineva poate să pună doi oameni la o lucrare, unul dintre ei fiind chiar fiul său. Dacă tânărul își înțelege relația pe care o are, va face aceea lucrare într-un spirit cu totul diferit de cel al omului plătit. Poate ilustrarea noastră ar fi mai aproape de țintă dacă am presupune cazul unei soții care împlinește dorințele soțului ei. Eliberați de lege prin moarte, adică moartea lui Hristos, suntem puși în legătură cu Hristos înviat pentru a sluji lui Dumnezeu aducând roade într-un spirit nou.

Legea ne-a descoperit starea noastră de păcat (v.7)Învățătura aceasta arată în mod evident cât de prețios este Hristos și pune legea în umbră. Aruncă ea vreo defăimare asupra legii? Face ea să se înțeleagă oarecum că ar fi ceva rău în ea? Acesta este un subiect prezentat în versetele 7-13 și arată cu toată claritatea că legea a fost perfectă când a fost dată. Răul n-a fost cu legea, ci cu păcatul care s-a ridicat împotriva legii, găsind în adevăr în lege ceea ce l-a stărnit și de asemenea l-a și condamnat.Versetul 7 ne spune cum legea a dat pe față și a condamnat păcatul. Înainte de a fi legea noi păcătuiam, însă nu ne dădeam seama cât de păcătoși eram. Îndată ce legea vorbit, noi ne-am descoperit adevărata stare în care eram. După cum firul cu plumb descoperă că un zid care se clatină este strâmb, tot așa legea ne dă pe față starea.

Deși bună, legea ne-a făcut să ne cunoaștem păcatul și ne-a omorât (v.8-11)Totuși păcatul și nu legea a lucrat răul, după cum precizează versetul 8. Păcatul care era oarecum ascuns în izbucnirea lui într-o anumită direcție a fost confruntat cu interdicerea categorică a legii. Însuși faptul că nu se spune să nu facem un anumit lucru ne-a îndemnat să-l facem!De fapt legea ne-a atins în două feluri. Întâi, ea a făcut ca păcatul să fie pus în mișcare. Ea a tras o linie și ne-a oprit să trecem peste ea. Păcatul de îndată ne-a îndemnat să trecem peste ea. În al doilea rând, în prezența acestei încălcări, legea a rostit în mod categoric moartea asupra noastră. Este adevărat, legea pune viața înaintea noastră, spunând: „să faci așa și vei trăi”. Totuși în tot ce făcea cu privire la noi era să ne condamne la moarte, pentru că n-am făcut nicidecum ceea ce poruncise ea. Aceste două rezultate ale legii sunt precizate pe scurt la sfârșitul versetului 9: „păcatul a prins viață și eu am murit”.Aceasta fiind starea de lucruri, nicio acuzație de niciun fel nu se poate aduce legii, care este „sfântă și dreaptă și bună”. Păcatul, nu legea, este vinovatul. Păcatul a lucrat moartea, deși prin lege s-a pronunțat sentința morții. Păcatul lucra în adevăr înainte de a fi dată legea, însă îndată ce ea a fost dată păcatul nu avea nicio scuză și sfidarea ei a devenit nerușinată. Prin poruncă, păcatul a devenit peste măsură de păcătos, așa cum ne spune versetul 13.

Experiența personală făcută cu legea și păcatul (v.7,14)Am ajuns la ceea parte a capitolului în care apostolul folosește în vorbire persoana întâia la singular. În versetele 5 și 6 citim: „noi” eram în firea păcătoasă,....mădularele „noastre”,...ca „noi” să slujim etc. După întrebarea cu care începe versetul 7 întâlnim mereu: „eu n-aș fi avut nici conștiința”,... „a lucrat în mine”... „eu odinioară”... „eu am murit”. Aceasta, pentru că acum el vorbește ca unul care face personal experiență; și când este cazul de a experimenta ceva, fiecare trebuie să vorbească pentru sine însuși.Începutul versetului 14 nu este o excepție la ceea ce am spus. Este un fapt că legea este spirituală, și nu numai un lucru de experimentat. În contrast cu ea stă ce „sunt eu”, și lecția aceasta trebuie învățată ca un lucru al unei experiențe triste: „carnal, vândut păcatului”.

Învățăm cât de păcătoși suntem, căutând să facem ce este bine (v.8,19)Cum învățăm ce suntem? Făcând un efort foarte cinstit de a ne conforma cerinței spirituale pe care o are legea. Cu cât suntem mai hotărâți în această privință, cu atât mai mult lecția aceasta arde în sufletele noastre. Învățăm cât de păcătoși suntem, încercând să fim buni!Să ne amintim ce am învățat în capitolul 6, pentru că acolo ni s-a arătat calea. Când am înțeles prin credință că am fost identificați cu Hristos în moartea Sa, ne-am dat seama că avem să ne recunoaștem pe noi înșine morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, și prin urmare avem să ne dăruim pe noi înșine și mădularele noastre lui Dumnezeu pentru a face voia și plăcerea Lui. Sufletele noastre se învoiesc pe deplin cu aceste fapte ca fiind drepte și potrivite, și să ne spunem nouă înșine, poate cu mare entuziasm: „Hotărât! Așa voi face”.Încercăm să facem așa, și iată! Primim un răspuns foarte neplăcut ca o lovitură. Intențiile ne sunt cele mai bune, dar suntem fără putere pentru a pune în practică aceste lucruri. Vedem binele și îl aprobăm în mintea noastră, totuși nu reușim să-l facem. Recunoaștem răul pe care îl dezaprobăm, și totuși suntem robiți de el. Este o stare de lucruri chinuitoare și umilitoare, așa cum o aflăm în versetul 19.

Preocuparea cu tine însuși (v.14-23)În versetele 14-23 întâlnim de multe ori cuvintele „eu”, „în mine”, „ale mele”. Cel care scria își descria în mod evident o experiență în care era cu totul afundat în preocuparea cu sine însuși. Toate gândurile îi erau îndreptate asupra lui însuși. Nu

este un fapt surprinzător, pentru că acesta este exact rezultatul normal al legii asupra unui suflet trezit și conștiincios. Când cercetăm aceste versete putem vedea că îngrijorarea mărturisită a condus la descoperiri deosebit de prețioase. 1. Legea este bună (v.12,13) A descoperit prin experiență caracterul bun și sfânt al legii. Ea este bună, așa cum precizează versetul 12; iar acum înțelege că legea este în adevăr bună. 2. Eu sunt vândut păcatului (v.14,15) A descoperit prin experiență starea lui decăzută, nu numai „carnal” ci „vândut rob păcatului”. Oricine are de mărturisit că este atât de mult depășit încât nu face ceea ce vrea și practică ceea ce urăște, iar în felul acesta este mereu în poziția umilitoare de aș nu-și recunoaște faptele (v.15), este în adevăr înrob. Suntem ca sclavii vânduți în piață unui stăpân tiran: vânduți robi păcatului. 3. Păcatul care locuiește în mine (v.17) Totuși el învață să facă deosebire între ceea ce a fost lucrat în el de către Dumnezeu – ceea ce numim „firea cea nouă” – și firea păcătoasă care este firea cea veche. Versetul 17 ne arată acest fapt. El recunoaște că este adevăratul „eu” în legătură cu firea cea nouă și un alt eu (sau: în mine) care trebuie mereu respins, fiind firea cea veche. 4. Nimic bun în firea mea păcătoasă (v.18) El învață prin experiență adevăratul caracter al firii vechi. Dacă este vorba de „mine”, adică „firea păcătoasă” (vedem aici că vechiul „eu” trebuie respins) în ea nu se găsește nimic bun, așa cum ne spune versetul 18. Pur și simplu, nimic bun nu este aici. De aceea este fără folos să-l mai cauți aici. Unii dintre noi și-au petrecut multe luni de trudă, sau chiar ani, căutând binele acolo unde el nu există. 5. Omului dinăuntru îi place legea lui Dumnezeu (v.22) El învață mai departe că deși are acum o fire nouă, „omul dinăuntru”, totuși acesta în sine însuși nu are putere. Omului dinăuntru îi place legea sfântă a lui Dumnezeu; mintea lui recunoaște că legea este bună, dar tot așa stau lucrurile: o putere lucrează în mădularele lui și îl menține sclav.

O luptă care arată dacă avem o fire nouă (v.23) Ce stare de lucruri care zdrobesc inima! Unii dintre noi au cunoscut-o cu destul amar. Alții îi simt durerea acum. Și dacă unii încă n-au cunoscut-o, ar trebui să se trezească, pentru că aceasta de îndată ridică o întrebare, dacă ei au o fire nouă. Dacă nu au nimic altceva decât firea păcătoasă, lupte și experiențe ca acestea trebuie să fie necunoscute. Aceste experiențe sunt de mare valoare, ca pregătire a sufletului pentru bucuria unei eliberări lucrată în mod divin.

Legea: o putere care stăpânește ca „legile naturii” Deoarece ne apropiem de sfârșitul capitolului 7, este important să notăm că în acest text cuvântul lege este folosit în mai multe sensuri. În marea majoritate a cazurilor el se referă la legea lui Dumnezeu dată prin Moise. În versetele 2 și 3 totuși avem „legea soțului”; în versetul 21 „o lege”; în versetele 23 și 25 „o lege diferită”, „legea minții mele”; „legea păcatului”. Dacă am citi din nou aceste versete și am pune cuvintele „forțe care controlează” în locul cuvântului „lege” poate am înțelege mai clar ce spune apostolul. Să luăm versetul 23. Forța care controlează este mintea noastră; în felul acesta trupurile sunt ținute în supunere. Așa trebuie să fie cu cei a căror minte a fost înnoită de puterea lui Dumnezeu. Dar trebuie să ținem seama de păcat care își exercită forța care controlează mădularele noastre. Trebuie să facem față acestui fapt teribil și să învățăm prin experiență că, dacă suntem lăsați la puterile noastre, păcatul își dovedește forța mai puternică, ia controlul și noi suntem ținuți captivi.

O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa? (v.24) Nu este de mirare că apostolul, amintindu-și de această stare, strigă cu durere: „Cine mă va scăpa?” Este importantă forma acestei întrebări. Mai înainte, când cel care vorbea trecea prin experiențele detaliate în versetele 14-19, întrebarea lui ar fi fost: „Cum să scap eu însumi?” Încă mai căuta ceva înăuntru său care să aducă o împlinire, dar căuta în zadar. Acum el începe să se uite în afara lui pentru a găsi pe eliberator.

Răspunsul dat: Hristos este Cel care ne eliberează de sub robia păcatului (v.25) Când nu numai încrederea în noi înșine, dar și speranța în noi înșine este năruită, am făcut un pas mare înainte. Atunci în mod inevitabil începem să privim în afara noastră. Mai întâi poate privim pentru ajutor, și prin urmare privim într-o direcție greșită. Totuși mai curând sau mai târziu descoperim că avem nevoie nu de ajutor, ci de o eliberare reală de către o putere care nu este nicidecum a noastră. Apoi, în curând, aflăm răspunsul pentru strigătul nostru. Eliberarea este a noastră prin Isus Hristos Domnul nostru, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! El poate să ne elibereze de sclavia păcatului, așa cum ne-a scăpat și de vina păcatelor noastre.

Legea Duhului, mai puternică decât legea păcatului și a morții

Dar cum se face această eliberare? Găsim răspuns la acesta întrebări când citim capitolul 8. La sfârșitul capitolului 7 legea păcatului și a morții s-a dovedit mult mai puternică decât legea minții înnoite. La începutul capitolului 8 legea Duhului, care acum este dat celui credincios, se dovedește mult mai puternică decât legea păcatului și a morții. Apostolul poate spune cu bucurie: „m-a eliberat”. Nu numai că avem să trăim în Hristos Isus, dar și Duhul acestei vieți ne-a fost dăruit. În felul acesta o forță nouă intră în viețile noastre. Venind sub puterea conducătoare a Duhului lui Dumnezeu, suntem eliberați de forța care ne controla a păcatului și a morții. Legea cea mai mare calcă în picioare pe cea mai mică. Gândul acesta poate fi ilustrat prin multe întâmplări din lumea naturală care ne înconjoară. De exemplu, o bucată de fier stă fără să se miște pe pământ, ținută în acel loc de legea gravitației. Un magnet electric este adus deasupra și îndată fierul se ridică de parcă ar avea aripi. O nouă forță care controlează apăruse și în anumite condiții și într-o sferă limitată s-a dovedit mai puternică decât forța gravitației.

Duhul Sfânt dat ca să trăim viața „în Hristos” Duhul Sfânt ne-a fost dat ca El să ne controleze, nu ca să-L controlăm noi. Cum își exercită El influența? El lucrează în cel credincios, însă în legătură cu un Obiect din afară care este atrăgător – Hristos Isus Domnul nostru. El este aici ca să-L glorifice pe Hristos. El locuiește în noi nu ca să hrănească vechea viață, viața celui dintâi Adam; viața al cărei Duh este El este viața lui Hristos, cel din urmă Adam. Noi suntem „în Hristos Isus”, după cum arată cel dintâi verset.

Nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus (v.1,2) Nu este nimic de condamnat în Hristos Isus și nimic de condamnat pentru cei în Hristos Isus. Motivul este dublu. Versetele 2,3 dau fiecare un motiv, amândouă începând cu „pentru că”. Versetul 2 dă motivul practic sau experimental. Cel credincios sub controlul Duhului este eliberat de controlul celui care altădată îl aducea la condamnare. Fiind o exprimare a unei libertăți care trebuie realizată experimental, apostolul vorbește încă într-un fel personal și individual: „m-a eliberat”

Păcatul a fost condamnat la cruce, n-a fost iertat (v.3)

Versetul 3. Dimpotrivă, exprimă ceea ce s-a împlinit de Dumnezeu într-un fel juridic la crucea lui Hristos. Legea s-a dovedit slabă din cauza firii păcătoase, deși în ea însăși este sfântă și dreaptă și bună. Era ca un sculptor talentat pregătit să realizeze un monument însemnat – o lucrare de artă care să dureze – dintr-o grămadă de gunoi murdar. O sarcină fără speranțe de împlinire, nu din cauza vreunui defect al sculptorului, ci din cauza materialului prost cu care ar fi avut de a face. Legea putea condamna pe cel păcătos, dar ea nu putea condamna păcatul în firea păcătoasă, încât omul să fie scăpat de robie și de păcat și, umblând după aceea în Duh, să ajungă să împlinească ceea ce legea ceruse de drept. Dar ceea ce n-a putut face legea, a făcut Dumnezeu. El a trimis pe Fiul Său într-o asemănare cu firea păcătoasă – dar

numai în asemănare cu ea, de notat, pentru că deși El era în toate privințele un Om, era Omul perfect, fără cea mai neînsemnată umbră a păcatului. Dumnezeu L-a trimis „pentru păcat”, ca jertfă pentru păcat; în felul acesta în moartea Lui a fost condamnată firea păcătoasă. Păcatul este principiul – rădăcina a tot ce este rău pentru om; și firea păcătoasă este cea care să păcatului posibilitatea să se desfășoare, întocmai cum un generator electric își găsește în firele electrice mijlocul prin care să-și transmită puterea. Știm că păcatul și-a avut originea primară în ceruri, cu Satan și îngerii căzuți; totuși Hristos n-a venit să moară pentru îngeri și nu era păcat în firea îngerilor care să fi fost condamnat. El a murit pentru oameni, și era păcat în firea care a fost condamnată. De observat, a fost condamnată, nu iertată. Dumnezeu în adevăr iartă păcatele, care izvorăsc ca roade ale firii păcătoase; dar păcatul (principiul – rădăcina) și firea păcătoasă (firea în care lucrează păcatul) nu sunt iertate, ci condamnate fără cruțare. Dumnezeu a condamnat păcatul în crucea lui Hristos. Trebuie să învățăm să-l condamnăm și noi în experiența noastră.

Cerința dreaptă a legii împlinite prin puterea Duhului Sfânt (v.4)

Trebuie să judecăm așa cum judecă Dumnezeu. Avem să vedem lucrurile așa cum le vede El. Dacă păcatul și firea păcătoasă sunt sub condamnarea Sa, atunci ele trebuie să fie și sub condamnarea noastră. Păcatul și firea păcătoasă fiind judecate la cruce, Duhul Sfânt ne-a fost dat ca să pună în lucrarea viața cea nouă pe care am primit-o. Dacă umblăm potrivit Duhului, atunci toate activitățile noastre, și mintale și trupești, vor fi sub controlul Său și ca urmare ne vom găsi împlinind cerința legii. În aceasta, desigur, se află un lucru minunat. Când eram sub lege și în firea păcătoasă, ne luptam să împlinim cerințele legii și niciodată nu reușeam. Acum, când suntem eliberați de lege, acum când suntem în Hristos Isus și Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, este o putere care ne poate face să stare să aducem roade. Și dacă umblăm în Duhul și nu în firea păcătoasă, și potrivit măsurii în care umblăm, împlinim ceea ce legea cerea pe drept de la noi. Acesta este un mare triumf al harului lui Dumnezeu. Iar triumful poate fi și mai mare, pentru că este posibil credinciosului „să umble așa cum a umblat Hristos” (1 Ioan 2,6). Și felul cum „a umblat” Hristos trece dincolo de ceea ce cerea legea. Am putea rezuma aceste lucruri spunând că un creștin – potrivit gândurilor lui Dumnezeu – este nu numai iertat, îndreptățit, împăcat, având Duhul care toarnă în inima lui dragostea lui Dumnezeu; de asemenea el vede condamnarea divină a păcatului și a firii păcătoase la cruce și înțelege că legăturile sale vitale înaintea lui Dumnezeu sunt nu cu Adam căzut, ci cu Hristos înviat. Prin urmare el este în Hristos Isus, Duhul locuind în el pentru a-l conduce și a-l umple cu Hristos ca Obiect plin de strălucire și frumusețe înaintea ochilor lui, încât să umble într-o eliberare fericită de sub puterea păcatului și împlinind cu bucurie voia lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decât atât este ceea ce ne aduce evanghelia. Iar noi ce gândim? Îi recunoaștem măreția. Să spunem că întregul plan este conceput într-un mod demn de gândul și inima lui Dumnezeu. Apoi conștiința ne amintește cât de puțin aceste posibilități minunate s-au transformat în realități în experiența noastră de toate zilele.

Potrivit firii păcătoase – sau potrivit Duhului (v.5,6)

Luați seama, apostolul Pavel nu s-a îndreptat spre altă temă după ce a scris versetul 4. Sunt multe de spus ca să fim ajutați să dobândim o experimentare reală a acestei eliberări binecuvântată, încât să arătăm în afară viața lui Hristos în puterea Duhului lui Dumnezeu. Versetele 5-13 continuă să ne dea lucruri foarte practice. Sunt arătate două clase: cei care se potrivesc firii păcătoase și cei care se potrivesc Duhului. Cei dintâi se gândesc la lucrurile firii păcătoase; ceilalți, la lucrurile Duhului. Gândirea firii păcătoase este moarte; gândirea Duhului, viață și pace. Cele două clase sunt într-un contrast complet, în natura, caracterul și scopul lor. Ele se mișcă în două sfere cu totul despărțite. Apostolul vorbește desigur abstract. El are în vedere întreaga poziție potrivit naturii lăuntrice a lucrurilor, și nu gândindu-se la anumite persoane sau la experiențele lor diferite. Putem ridica pe drept cuvânt întrebarea referitoare la propriile noastre experiențe. Dacă facem acest lucru, ce avem de spus? Avem să mărturisim că deși nu ne potrivim firii păcătoase, totuși încă avem în noi firea păcătoasă. De aceea este posibil să ne întoarcem de la gândirea lucrurilor Duhului la gândirea lucrurilor firii păcătoase. Și în măsura în care facem acest lucru, venim în legătură cu moartea, și nu cu viața și pacea. Dar să nu greșim în privința aceasta: dacă umblăm după lucrurile firii păcătoase, nu căutăm lucrurile caracteristice creștinului, ci mai degrabă cu totul anormale și nepotrivite.

Firea păcătoasă, vrăjmășie cu Dumnezeu (v.7,8)

Lucrurile firii păcătoase sunt o atracție pentru gândirea firii păcătoase și aceasta este vrăjmășie categorică împotriva lui Dumnezeu. Cuvintele din versetul 7 pot apărea aspre, dar acesta este adevărul, pentru că firea păcătoasă este în întregime fărădelege. Nu numai că nu îi este supusă, dar nici nu poate fi. Credem noi că așa stau lucrurile? Oricât de educată ar fi firea păcătoasă, oricât de îmbunătățită sau religioasă ar fi; de-ar fi înfometată, biciuită, restrânsă: ea tot fire păcătoasă ar fi. Singurul lucru pe care îl avem de făcut ce ea este s-o condamnăm și s-o dăm la o parte; și aceasta este exact ceea ce a făcut Dumnezeu, cum se spune în versetul 3. Să avem înțelepciune și har să facem la fel. Este clar că deoarece gândirea firii păcătoase este în mod categoric vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt „în firea păcătoasă” nu pot să-l fie plăcuți. Dacă am vrea să vedem un contrast complet în această privință trebuie să citim 1 Ioan 3,9, unde aflăm că oricine este născut din Dumnezeu „nu poate păcătuî”. Toți cei care nu sunt născuți din Dumnezeu sunt în firea păcătoasă; adică starea lor este caracterizată de firea lor păcătoasă și de nimic altceva. Nu există o fire nouă în ei și de aceea firea păcătoasă este izvorul gândirii și faptelor lor, și nimic nu este care să placă lui Dumnezeu. Cel care este născut din Dumnezeu împărtășește însă din firea Aceluia care l-a născut.

Dacă suntem ai lui Hristos avem Duhul Lui (v.9) Cel credincios este nu numai născut din nou, în el locuiește de asemenea Duhul lui Dumnezeu, care îl pecetluiește ca fiind al lui Hristos. Toată această realitate îi schimbă starea. El nu mai este în firea păcătoasă, ci în Duhul; adică starea lui este caracterizată de prezența și puterea Duhului lui Dumnezeu, care este numit în versetul 9 și Duhul lui Hristos. Este același Duh, totuși schimbarea în numele care îl descrie este însemnată. Hristos este Acela de la care provine originea noastră spirituală, Acela căruia îi aparținem. Dacă suntem în adevăr ai Lui, suntem stăpâniți de Duhul Lui și prin urmare asemănarea cu Hristos trebuie să fie în duhurile noastre atât de reală încât toți să vadă că Hristos este în noi.

Duhul care L-a înviat pe Hristos va învia și pe ai Săi (v.10,11) Potrivit cu versetul 10 El este în noi dacă Duhul Său locuiește în noi, și de aceea noi nu trebuie să fim stăpâniți de trupurile noastre. Ele sunt ținute ca moarte, pentru că firea păcătoasă ar conduce numai la păcat. Duhul este Cel care însuflă energie în viețile noastre și atunci rezultatul va fi dreptatea. A face voia lui Dumnezeu este dreptatea practică. Trupurile noastre sunt numite „trupuri muritoare” în versetul 11. Ele sunt supuse morții; în adevăr, sămânța morții este în ele de la început. La venirea Domnului ele vor fi aduse la viață. Dumnezeu, care a înviat pe Hristos dintre morți, va împlini acest fapt prin Duhul Său. El este numit „Duhul Celui care L-a înviat pe Hristos dintre cei morți”. Pentru că locuiește în noi cu acest caracter, El este arvuna învierii care va avea loc la învierea trupului sau la schimbarea care se va înfăptui în trupurile sfinților care vor fi rămas în viață la venirea Domnului.

Datori, dar nu firii păcătoase; trăim prin Duhul (v.12,13)

Concluzia trasă din tot ce s-a spus este că firea păcătoasă nu are nici un drept asupra noastră. Ea a fost judecată la cruce. Ea este cu totul împotriva lui Dumnezeu, de neîndreptat, și noi nu mai suntem „în firea păcătoasă”. În noi locuiește Duhul și suntem „în Duhul”. De aceea nu suntem nicidecum datori firii păcătoase, ca să trăim potrivit ei, pentru că viața potrivită firii păcătoase nu are decât un sfârșit: moartea. Duhul este în noi ca să trăim potrivit Lui. Aceasta înseamnă a da morții faptele trupului, refuzând practic îndemnul și dorințele ei. Aceasta este calea spre ceea ce este cu adevărat viața pentru Dumnezeu. Ce mare însemnătate dau toate acestea locuirii în noi a Duhului lui Dumnezeu! El produce o stare sau condiție cu totul nouă în cel credincios, și El dă caracterul stării pe care o produce. El este puterea vieții creștine în cel credincios, El insuflă tăria care zdrobește puterea păcatului și ne face liberi. Dar El este și mai mult, pentru că El este Persoana reală care locuiește în noi și în felul acesta îngrijește de noi.

Fiii lui Dumnezeu conduși de Duhul Sfânt (v.14,15) În dispensația care a trecut iudeul era sub lege, care se prezenta ca un îndrumător sau pedagog. Ea îl lua de mână ca și cum ar fi fost un copil mic și îl conducea, în timpul când Hristos încă nu venise. Acum, după ce Hristos a venit, noi nu mai suntem sub acest pedagog, ci suntem fii maturi în casa Tatălui. Și nu numai că suntem fii, dar avem și Duhul Fiului lui Dumnezeu. Toate acestea le găsim în Galateni 3 și 4. Versetul 14 din acest capitol se referă la acest adevăr. Cei care erau în poziția de minori erau puși sub lege ca pedagog și conduși de ea. Noi care am primit Duhul lui Dumnezeu și suntem conduși de El suntem fii ai lui Dumnezeu. Hristos este Căpetenia mântuirii noastre și El a plecat în cer. Duhul locuiește în noi pe pământ, fiind Conducătorul nostru pe calea care duce sus în glorie. Laudă să fie adusă Dumnezeului nostru! Inimile să ne fie în adevăr pline de lauda veșnică. În acest capitol avem o dezvăluire minunată a adevărului cu privire la Duhul lui Dumnezeu. Am văzut în versetul 2 că El este ca o lege nouă pentru viața celui credincios. În versetul 10 El ne este prezentat ca viață într-un sens experimental. În versetul 14 El este Cel care ne conduce, sub a Căruia pază suntem puși pe calea noastră spre glorie.

Duhul de înfiere și Duhul care ne dă mântuire (v.15-17) Mai departe, El își are caracterul de Martor, cum vedem în versetul 16. Fiind fi ai lui Dumnezeu, am primit Duhul de înfiere și de aici decurg două rezultate. Întâi, suntem făcuți în stare să răspundem relației care a fost stabilită, îndreptându-ne spre Dumnezeu cu strigătul „Ava, Tată!”. În al doilea rând, Duhul ne face să fim conștienți de bucuria care vine din această relație. Știm în duhurile noastre că ceva a avut loc în noi și ne-a scos din întuneric la lumină. Duhul ne întărește faptul acesta, dând mărturie despre ce a avut loc, că adică acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Mărturia merge și mai departe, pentru că, dacă suntem copii, atunci suntem moștenitori, și împreună moștenitori cu Hristos; pentru că prin Duhul suntem uniți cu Hristos, deși acest adevăr nu este dezvoltat în această epistolă. Ce adevăr minunat! Cât de des însăși obișnuința noastră cu aceste cuvinte ne ascunde importanța lor. Să ne gândim la aceste lucruri, încât să fie timp ca adevărul lor să ne pătrundă inimile.

Suferințele de acum și gloria viitoare (v.18)

Capitolul acesta începe cu faptul că suntem în Hristos, dacă suntem credincioși adevărați. Apoi aflăm că, dacă avem Duhul lui Hristos, Hristos este în noi. Acum ajungem la faptul că suntem identificați cu El, atât în suferințele de acum cât și în gloria viitoare. Aici punctul principal nu este că noi suferim pentru Hristos ca mărturie pentru El și gloria va fi răsplata noastră în viitor; ideea aceasta o aflăm în alte texte. Punctul principal aici este că, fiind în El și El în noi, avem parte de viața Sa în toate împrejurările, fie aici în suferințe sau acolo în glorie. Aceasta îl conduce pe apostol să aprecieze contrastul dintre suferințele de acum și gloria viitoare, contrast prezentat în paragraful cuprins în versetele 18-30, deși de îndată precizează în cuvinte categorice că suferințele nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria. Același contrast este descris în Corinteni 4.17, unde este folosit un limbaj deosebit de ilustrat: „necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie”. În textul din Romani 8 faptul acesta este văzut cu mai multă bogăție de detalii. Paragraful poate fi văzut ca fiind format din trei părți. Întâi este arătat caracterul gloriei viitoare. În al doilea rând, mângâierea și încurajarea celui credincios în mijlocul suferințelor. În al treilea rând, scopul pe care îl are Dumnezeu care asigură gloria.

Dorința creației: libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu (v.19-21)

Mai întâi, gloria este în legătură cu arătarea copiilor lui Dumnezeu. Ei vor fi arătați când Fiul, care este Cel dintâi născut și Moștenitor, Se va descoperi în gloria Sa. Atunci creația va fi eliberată de robia stricăciunii și va avea parte de „libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu”. S-a remarcat foarte bine despre creație că ea nu are parte în libertatea harului de care noi ne bucurăm chiar în suferințe, ci ea va avea parte în libertatea gloriei. Creația n-a fost supusă deșertăciunii de buna ei voie, ci a fost supusă ca rezultat al păcatului lui Adam. Și creația este reprezentată ca având o dorință stăruitoare și așteaptă, cu speranța că eliberarea care va veni va aduce arătarea gloriei. Când fiii vor fi glorificați în mod public, va veni anul eliberării și al jubileului pentru întreaga creație. Ce glorie va fi! Cum se arată suferințele de acum în această lumină?

Suspinul creației și al nostru (v.22,23) Acum cunoaștem aceste suferințe, fie pentru creația întreagă, fie în mod deosebit pentru noi. Versetul 22 ne spune despre cele dintâi, versetele 23 și 26 despre cele din urmă. Avem tot felul de slăbiciuni, tot așa și suspine care sunt rodul durerii, fizice sau psihice. Atunci ce ne poate susține în mijlocul tuturor acestora? Răspunsul este din nou că avem Duhul, și El ne este prezentat în cele trei domenii pe care El le stăpânește. Despre El se spune „cele dintâi roade ale Duhului” (v.23), „Duhul vine în ajutor” și „mijlocește” (v.26)

Duhul Sfânt: cele dintâi roade ale Sale, Ajutor și Mijlocitor (v.23-27) Suntem copii ai lui Dumnezeu. Totuși așteptăm „înfierea”, adică starea deplină și glorioasă a acestei poziții, la care vom ajunge când trupurile noastre vor fi răscumpărate la venirea Domnului. Am fost mântuiți „în speranță” (nu prin speranță) și prin urmare suntem puși în poziția de așteptare a gloriei promise. Suntem mântuiți în așteptarea lucrurilor glorioase care vor urma, totuși avem cele dintâi roade ale Duhului care ne-a fost dat. Cele dintâi roade erau aduse în Israel ca mărturie și arvună a recoltei (ca în Lev. 23.10,17,20), deci în cele dintâi roade ale Duhului avem garanția și arvuna răscumpărării și a gloriei care este înaintea noastră. De asemenea Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre. Acest adevăr ne ajută să vedem că o deosebire clară există între slăbiciuni și păcate, pentru că Duhul nu ne ajută niciodată în păcatele noastre. Dacă nu am avea parte de ajutor, slăbiciunile noastre și limitele noastre, atât mintale cât și fizice, ne-ar putea face să cădem în păcat. Ajutorul Duhului este cel care ne poate întări și ne poate feri de orice rău. Tot așa, din cauza slăbiciunii și limitării noastre ne aflăm deseori în împrejurări în care nu știm nici cum să ne rugăm. Atunci Duhul care locuiește în noi ia rolul de Mijlocitor și își prezintă gândul cu suspine negrăite. Dumnezeu, care cercetează inimile, știe care este gândirea și dorința Duhului, pentru că toate dorințele și mijlocirile Lui sunt în mod perfect potrivite cu gândul lui Dumnezeu, oricare ar putea

fi dorințele noastre. Dumnezeu ne ascultă potrivit cu dorințele Duhului, și nu potrivit cu ale noastre, iar noi putem fi foarte mulțumiți că este așa.

Toate spre bine pentru cei chemați potrivit planului lui Dumnezeu (v.28)

Trebuie să nu pierdem legătura dintre versetele 26 și 28: „Noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui... dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”. Un lucru sau altul s-ar părea că lucrează spre bine, însă toate lucrează împreună spre binele nostru spiritual. Așa trebuie să fie, deoarece Duhul locuiește în noi, dând ajutorul necesar în slăbiciunile noastre și mijlocind pentru noi. De asemenea aceasta este lumina dată de faptul că Dumnezeu ne-a chemat potrivit planului Său, căruia nimic nu-i poate sta împotrivă.

Cele 5 inele de legătură în lanțul planului lui Dumnezeu: cunoștința mai dinainte, predestinarea, chemarea, îndreptățirea, glorificarea (v.29,30) Sunt cinci inele de legătură în lanțul de aur al planului divin. Cel dintâi este preștiința, care își are rădăcina chiar în atotștiința lui Dumnezeu – fiind înrădăcinată deci în eternitate. Apoi vine predestinarea: un act al gândirii divine care i-a destinat pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte la un anumit loc glorios mai înainte ca ei să fi existat în timp. Din alte texte ale Scripturii știm că această predestinare s-a făcut înainte de întemeierea lumii. Predestinarea însă n-a fost urmată de chemarea care a avut rezultatul necesar și a ajuns la noi prin evanghelie. Cu aceasta coborâm în timp, la clipele felurite când am crezut. Pasul următor are loc în același timp, pentru că suntem îndreptățiți, și nu numai chemați, atunci când credem. În final, „pe cei pe care i-a îndreptătit, pe aceștia i-a și glorificat”. Aici lanțul nostru de aur, după ce a coborât din eternitate în timp, se întoarce din nou în eternitate. Totuși, așa cum se observă, se spune „i-a și glorificat” – la timpul trecut, nu la viitor. Aceasta, pentru că atunci când vedem lucrurile din punct de vedere al planului lui Dumnezeu, suntem purtați dincolo de întrebări ale timpului și avem de învâțat să privim la lucruri așa cum privește Dumnezeu la ele. El „cheamă cele care sunt ca și cum ar fi” (4.17). El alege „cele ce nu sunt” (1 Cor.1.28). Lucruri care nu sunt văzute de noi că ar fi, pentru El există. Noi suntem glorificați în planul lui Dumnezeu. Lucrul acesta poate fi atât de sigur ca și cum ar fi fost făcut, pentru că planul Său nu poate fi niciodată împiedicat de vreo putere împotrivoare.

Planul lui Dumnezeu care asigură gloria (v.30) Să vedem deci acest punct deosebit de însemnat la care am ajuns. În evanghelie Dumnezeu S-a arătat pe Sine Însuși în minunile harului Său care îndreptățește. Aceasta ni s-a precizat până la sfârșitul capitolului 5. Apoi a fost pusă întrebarea cu privire la felul în care trebuie să fie răspunsul nostru față de un astfel de har; și am descoperit că deși nu avem putere în noi înșine ca să dăm un răspuns potrivit, este o putere pentru aceasta, deoarece noi suntem așezați în Hristos și Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi. Suntem eliberați din vechea robie ca să împlinim voia lui Dumnezeu. În plus am văzut cât de felurite sunt lucrările pe care le împlinește Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi. El este „Lege”, „Viață”, „Îndrumător”, „Martor”, „Cele dintâi roade”, „Ajutor”, „Mijlocitor”. Și apoi din nou ne aflăm cuprinși în planul lui Dumnezeu care culminează în glorie – un plan pe care nimeni nu-l poate face fără efect.

Ce vom spune înaintea acestor lucruri? (v.31) Nu este de mirare că apostolul se reîntoarce la întrebarea lui cu privire la ce vom spune noi când avem toate acestea înaintea noastră. Ce am putea spune decât cuvinte care ies dintr-un duh plin de bucurie? Întrebarea este pusă în versetul 31, și de aici până la sfârșitul capitolului este dat răspunsul într-o serie de întrebări și răspunsuri care ies cu acea rapiditate care dovedește o inimă arzătoare și triumfătoare. Aceste versete se potrivesc nu atât de mult expunerii, cât mai ales meditației. Vom nota numai câteva dintre ele, dintre cele mai izbitoare.

Dumnezeu pentru noi (v.31) Dumnezeu este pentru noi! Omul căzut se gândește în mod instinctiv la Dumnezeu că este împotriva lui. Realitatea este cu totul alta. Așa cum dovedește evanghelia. Inima Lui este îndreptată spre toți oamenii, și este activă și eternă pentru toți acei care cred. Aceasta duce la tăcere pe orice dușman. Nimeni nu poate fi practic împotriva noastră, oricât de mult i-ar place să fie.

Dăruirea Fiului Său aduce și alte daruri mai mici (v.32) Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său și aceasta aduce cu sine toate darurile mai mici care vin împreună cu El. De notat în versetul 32 cuvintele „fără plată” și „împreună cu El”. Dorim noi vreun lucru pe care nu l-am putea avea împreună cu El? În nepriceperea și graba noastră am putea dori uneori astfel de lucruri. Dacă ne gândim însă, în liniște, nu vom dori nici pentru o clipă ceva care ar aduce după sine o despărțire de El.

Dumnezeu, Cel care îndreptățește (v.33) Dumnezeu este Cel care ne îndreptățește, nu omul. În privința Celui care ne îndreptățește nimeni nu va reuși să aducă vreun lucru împotriva noastră. Chiar printre oameni, când judecătorul a eliberat pe un vinovat, ar fi o calomnie să-i mai aduci înainte ceva din vina lui.

Nicio condamnare (v.34) Dacă nicio vină nu mai poate fi adusă, nu mai este teamă de condamnare. Dar dacă în vreun fel s-ar mai pune problema aceasta, este un răspuns perfect în Hristos, care a murit, dar a și înviat și la tronul de har este Mijlocitor în folosul nostru. Este de notat că acest capitol prezintă de două ori mijlocirea: Hristos la dreapta lui Dumnezeu și Duhul în cei credincioși care sunt acum pe pământ (v.26,34)

Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos în această lume? (v.35-39) Am putea avea oare o expresie mai perfectă a dragostei, a dragostei lui Hristos, decât am avut? Nu s-ar putea. Dar s-ar putea ridica întrebarea – atât de fricoase și lipsite de încredere sunt inimile noastre – nu se ivesc unele lucruri, nu se arată unele forțe care să ne despartă de această dragoste? Să cercetăm și vom vedea. Să ne îndreptăm gândurile spre tot ce ar putea fi în această lume. Știm foarte bine că în această lume sunt o mulțime de forțe împotrivoare. Unele din ele vin direct de la oameni răi, cum sunt persecuția, sabia. Altele dintre ele sunt rezultate mai indirecte ale păcatului în cârmuirea lui Dumnezeu, ca necazul, foametea, goliciunea sau tot felul de pericole. Când vom vedea și vom simți unele dintre acestea, ne vor despărți de dragostea lui Hristos? Nici pentru o clipă! Mereu și mereu câte unul întors la Dumnezeu de curând, fricos, a fost asaltat de oameni brutali, care prin aceasta de fapt spuneau: „Vom scoate sin tine gândurile pe care le-ai căpătat”. Și iar și iar rezultatul persecuției lor a fost simplu, că adevărul s-a precizat cu mai multă tărie în suflet. El nu numai că a câștigat în această luptă, dar a ieșit din ea ca un mare câștigător și în felul acesta mai mult decât învingător. Chiar prin aceste lucruri el s-a înrădăcinat în dragostea lui Hristos.

Nimic din lumea nevăzută care să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus (v.38-39) Dar este o lume nevăzută – un întreg domeniu despre care cunoștințele noastre sunt prea mici. Relele pe care noi nu le cunoaștem iau întotdeauna un aspect mai de frică decât relele pe care le cunoaștem și le înțelegem. Sunt misterele morții, ca și ale vieții. Sunt puteri de ordin angelic sau spiritual. Sunt lucruri

care se află în veacuri îndepărtate sau ajung în spațiul pe care noi tocmai trebuie să-l străbatem, sau creaturi pe care noi încă nu le-am cunoscut. Ce am putea spune despre toate acestea? Răspunsul este că nimic din toate acestea nu ne pot despărți nici chiar pentru o clipă de dragostea lui Dumnezeu. Dragostea aceasta rămâne cu noi în Hristos Isus, Domnul nostru. El este Obiectul demn și glorios al acestei dragoste, iar noi suntem în ea pentru că suntem în comuniune cu El. Dragostea a ajuns la noi în El, și noi, pentru că suntem în El, rămânem în această dragoste. Dacă Hristos ar putea să nu mai fie cuprins în această dragoste, tot așa ar fi și cu noi. Dar El nu poate să nu fie, și nici noi nu putem. Odată înțeles acest fapt minunat, convingerea lui Pavel devine convingerea noastră. Nimic nu ne poate despărți – fapt pentru care lauda eternă va fi pentru Dumnezeu nostru. Capitolul acesta, care începe cu „nicio condamnare” se sfârșește cu „nicio despărțire”. Și între ele descoperim că noi înșine suntem primiți potrivit planului lui Dumnezeu, în care nu poate fi vreo împotrivire, vreo schimbare.

Trei capitole referitoare la căile lui Dumnezeu față de Israel Capitolul 9 începe cu o altă secțiune a epistolei, definită foarte clar. În capitolele 1-8 apostolul a prezentat evanghelia, în care orice deosebire dintre iudei și națiuni nu mai există. El știa totuși că mulți ar fi putut privi învățătura lui ca o dovadă că n-ar fi avut dragostea pentru poporul lui și n-ar fi ținut seama de promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru el. De aceea acum avem 3 capitole dispensaționale în care ni se explică misterul căilor lui Dumnezeu față de Israel.

Dragostea apostolului pentru Israel, căruia i s-au dat mari privilegii (v.1-5) În primele 3 versete ale capitolului 9 apostolul Pavel își arată dragostea lui profundă pentru poporul lui. Iubirea lui pentru ei era asemenea aceleia a lui Moise, care se ruga: „dacă nu, șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o (Exod 32.32). Apoi în versetele 4 și 5 reamintește marile privilegii care le-au fost dăruite. Iar ultimul privilegiu și cel mai însemnat este că din ei a venit Hristos, a cărui Dumnezeire o exprimă foarte clar.

Suveranitatea lui Dumnezeu în alegere (v.6-15)

Cum se face atunci că Israel era într-o situație atât de grea? A fost fără rezultat Cuvântul lui Dumnezeu? Nicidecum. Și cel dintâi mare fapt adus înainte ca să explice situația aceasta este cel al suveranității lui Dumnezeu. Israel ar fi fost cel din urmă popor din lume care și-ar fi permis să spună ceva împotriva suveranității divine, pentru că mereu ea a lucrat în favoarea lor. Acest lucru ni se arată foarte clar în versetul 16. Dumnezeu a făcut o alegere suverană referitor la fiii lui Avraam și ai lui Isaac. El a ales pe Isaac și pe Iacov, și a lăsat deoparte pe Ismael și pe Esau. Dacă unii ar fi dorit să obiecteze lui Dumnezeu că a făcut o alegere, aveau să șteargă orice deosebire dintre ei înșiși și ismaeliți și edomiți. Dar așa ceva ei nu aveau de gând să facă nici o clipă. Dumnezeu continua să facă ceea ce făcuse și mai înainte, și prin urmare nu toți cei care coborau din Israel în mod natural erau adevăratul Israel al lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, când Israel a făcut vițelul de aur în pustie, ei ar fi trebuit să fie nimiciviți în judecată, dacă legea și-ar fi urmat calea. Totuși Dumnezeu S-a arătat în îndurarea Sa suverană, potrivit cuvintelor din Exod 33.19, citate aici în versetul 15. Acesta este al treilea caz când Dumnezeu a lucrat în suveranitatea Sa în favoarea lor, tot așa cum versetul 17 ne dă un exemplu al felului cum Dumnezeu Și-a arătat suveranitatea împotriva lui faraon.

Cine se poate împotrivi lui Dumnezeu? El este olarul, omul este lutul (v.16-20) Sunt fapte clare: 1) Dumnezeu are voia Sa. 2) El Și-o exercită așa cum Îi place Lui. 3) Nimeni nu va avea succes dacă l se va împotrivi. 4) Dacă este întrebat, dreptatea voii Sale poate fi demonstrată întotdeauna când se va ajunge la final. Dumnezeu este ca un olar și omul este ca lutul. Cât de des este neînțeleasă voia lui Dumnezeu! Cât de multe întrebări s-au pus în legătură cu faptele precizate în acest capitol! Cât de greu ne este să admitem că Dumnezeu are dreptul de a face ceea ce Îi place Lui, că de fapt El este singurul care are acest drept, deoarece numai El este perfect în cunoaștere, înțelepciune, dreptate și dragoste. Lucrurile pot deseori apărea inexplicabile pentru noi, dar aceasta pentru că noi suntem imperfecți.

Vase ale mâniei pregătite pentru mânie – vase ale îndurării pregătite mai dinainte pentru glorie (v.21-24) Versetul 13 a ridicat multe întrebări: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. Dar această afirmație este citată din cartea Maleahi; sunt cuvinte scrise mult timp după ce acești doi oameni arătasera ce era în ei, în timp ce versetul 12 arată ceea ce se spusese înainte de nașterea lor. Alții au obiectat lui Dumnezeu cuvintele către Faraon așa cum sunt citate în versetul 17. Răspunsul la aceste obiecții se află în acest capitol, în versetele 21-23. Oamenii se ridică împotriva lui Dumnezeu, își împietresc inima împotriva Lui, și în final Dumnezeu face din ei un exemplu care să ne vorbească. El are dreptul să facă acest lucru; totodată alții devin vase ale îndurării, pe care El le-a pregătit mai dinainte pentru glorie.

Rămășița lui Israel, mântuită (v.25-29) Prin urmare, dacă cineva obiectează de ce face Dumnezeu astăzi unele lucruri, chemând un popor ales și dintre iudei și dintre națiuni, răspunsul simplu este că Dumnezeu face din nou în zilele noastre ceea ce făcuse și în trecut. Pe lângă asta, profeții anticipaseră că El va lucra în felul acesta. Și Moise și Isaia au spus mai dinainte că numai o rămășiță a lui Israel va fi salvată și că un popor care mai înainte nu crezuse va fi chemat în îndurarea Sa. Acesta se precizează în versetele 25-29.

Națiunile au căpătat dreptatea din credință; Israel n-a ajuns la ea prin legea dreptății (v.30-33) În versetele cu care se încheie acest capitol se face un rezumat scurt al lucrurilor prezente, Israel s-a împiedicat de piatra de poticnire care era Hristos. Apoi ei au folosit greșit legea, socotind-o ca o scară pe care să se urce la dreptate, în loc de un fir de plumb prin care toată presupusa lor dreptate să fie pusă la probă. Israel n-a ajuns la o dreptate care să vină prin lege, iar națiunile au ajuns la dreptatea din credință.

Dorința inimii lui Pavel ca Israel să fie mântuit (v.1-3) Contrastul dintre dreptatea legii și cea a credinței îl face pe apostol să-și exprime încă odată dragostea și dorința lui arzătoare față de poporul său. Rugăciunea sa pentru ei era pentru mântuirea lor. Aceasta dovedea foarte clar că ei nu erau mântuiți. Erau religioși, aveau zel, aveau legea, dar nu erau mântuiți. Socotind în mod greșit că aveau să-și dobândească propria lor dreptate prin ținerea legii, au încercat să realizeze acest lucru și au greșit în totul. Și chiar zelul care îi făcea să umble după ce i-a orbit în fața faptului că Hristos era sfârșitul legii și că dreptatea se putea dobândi numai în El.

Hristos, sfârșitul legii (v.4) Cu cât mai bine este să ai dreptatea lui Dumnezeu decât a noastră proprie, pentru că a noastră în cel mai bun caz ar fi numai omenească. Oricine crede Îl are pe Hristos ca dreptate, așa cum ne spune versetul 4. Și Hristos este „sfârșitul legii”. Gândim că acest cuvânt folosit aici, „sfârșitul”, la fel cum este și în 2 Corinteni 3.13, semnifică obiectul avut în vedere. Legea a fost dată în adevăr în vederea lui Hristos. Ea a pregătit calea pentru El. Dacă Israel are fi fost în stare să privească la scopul pe care îl avea legea, l-ar fi văzut pe Hristos. Este cu totul adevărat, desigur, că odată ce a venit Hristos, s-a terminat cu orice gând de a fi îndreptățit prin lege. Totuși nu acesta este primul înțeles al versetului 4.

Contrast între dreptatea din lege și dreptatea din credință (v.5-9)

Apoi avem un contrast izbitor arătat între dreptatea legii și dreptatea credinței. Cea dintâi cere fapte permanente în legătură cu porunci și interdicții. Prin aceste fapte, dacă sunt împlinite, oamenii vor trăi. Dar dacă nu cu fapte și nu reușesc să le producă, oamenii vor muri. În contrast cu acestea, dreptatea din credință nu cere nicio faptă. Ea nu cere să ne suim la cer să-L coborâm pe Hristos pentru că El a coborât la noi. Nu cere nici să coborâm, ca și cum am gândi să-L ridicăm dintre morți, deoarece El a înviat. Când scria aceste cuvinte, apostolul în mod evident avea în gând cuvintele lui Moise redată în Deuteronom 30.11-14. Citiți acest text și veți observa că versetul 8 din Romani 9 este inspirat din Deut. 30.14. Cuvântul evangheliei ne este trimis de către Dumnezeu. Primit de noi prin credință, el devine cuvântul credinței pentru noi, și intră în inimile noastre și iese de pe buzele noastre. Altădată Dumnezeu aducea porunca Sa foarte aproape de Israel ca ei s-o împlinească. El Și-a adus cuvântul și mai aproape de noi în Hristos. Acum el nu este un cuvânt despre ceea ce ar trebui să facem, ci despre ceea ce a făcut Hristos și despre ceea ce Dumnezeu a făcut înviind pe Hristos dintre morți. Din partea noastră cuvântul cere numai să credem din inimă că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, și astfel Îl mărturisim cu gura noastră ca Domn. Când inima și gura merg împreună în felul acesta, este desigur arătată realitatea lor. Supunerea reală față de Isus ca Domn este o dovadă a mântuirii.

Deosebirea dintre dreptate și mântuire (v.10) Este de notat deosebirea dată în versetul 10 între dreptate și mântuire. Credința din inimă în Hristos pune pe om într-o relație dreaptă cu Dumnezeu – de subliniat credința inimii, deosebită de credința cu capul sau numai o înțelegere intelectuală. Convingerea reală a păcatului produce un simț al nevoii inimii, și în felul acesta inima deschisă se încrede în Hristos. Dumnezeu vede această inimă simțitoare și El îl recunoaște pe om ca fiind în relații drepte cu El. Iar omul face un pas mai departe și Îl mărturisește altora, sau cel puțin pe față, da Domn al lui. Aceasta de îndată îl pune în afara sistemului lumii în care Domnul este respins. Legăturile sale cu lumea fiind astfel tăiate, el pășește în binecuvântarea mântuirii. Mântuirea este un cuvânt cu un sens foarte larg, așa cum am văzut mai înainte. Dacă o limităm în gândurile noastre la salvarea de iadul pe care îl merită păcatele noastre, ometem o bună parte din semnificația ei. În clipa în care credem, suntem în relații drepte înaintea lui Dumnezeu; dar până ce Îl mărturisim pe Hristos ca Domn al nostru, personal, nu suntem eliberați de sclavia lumii, nici nu putem aștepta să experimentăm autoritatea și puterea Lui pentru binele nostru. Cât de mult cunoaștem – fiecare dintre noi – din viața de eliberare fericită în supunere față de Domnul și în preocupare cu interesele Lui?

Niciodată dați de rușine (v.11) Nu se presupune nicidecum, desigur, că am crede în Isus și nu L-am mărturisi ca Domn cu buzele noastre. Aceasta ar fi imposibil, dacă credința noastră este credința inimii, deoarece din belșugul inimii vorbește gura. Versetul 11 face foarte clar lucrul acesta. Cel credincios nu este dat de rușine. Este ca un citat oarecum asemănător cu Isaia 28.16. Același verset este citat și în Romani 8.33, de asemenea în 1 Petru 2.6. Expresia „nu se va grăbi” din Isaia devine „nu se va rușina”; aceasta este o bună ilustrare că uneori Noul Testament mărește sensul prezicerilor Vechiului Testament. Cel care credea cuvântul lui Isaia nu avea să fugă de frică în fața judecății amenințătoare. Și nici noi. Dar noi Îl avem pe Hristos recunoscut ca Domn, care ne dă încredere și în care ne glorificăm. Cine este acela care, cunoscându-L pe El cu adevărat, se va rușina să-L mărturisească?

În har, nicio deosebire între iudeul și grecul care cheamă Numele Domnului (v.12,13)

Mărturia noastră, deci, este prezentată în această chemare a Numelui Domnului, cum vedem în versetele 12 și 13. Sunt bogății în Hristos, și toate sunt la dispoziția celui care Îl cheamă, fără deosebire. Aici avem „nicio deosebire” în har, întocmai cum în capitolul 3.22 am avut „nicio deosebire” în ce privește vina. Isus este numit „Domn al tuturor”, fie că ei Îl cheamă, fie că nu Îl cheamă. Dar bogăția puterii Lui salvatoare este folosită de cei care Îl cheamă. Îl chemăm noi? Fără îndoială, L-am chemat în ceasul când ne-am întors la Dumnezeu, și am primit mântuirea. Dar este obiceiul inimilor noastre să-L chemăm întotdeauna, când avem nevoie? Avem nevoie de salvarea Lui în fiecare zi, și o salvare în fiecare zi este puterea noastră dacă Îl chemăm pe El – o salvare din orice pericol spiritual. Domnul nu-i ferește întotdeauna pe sfinții Săi de unele pericole fizice cu care au a face în această lume; uneori permite ca ei să sufere lucruri dureroase, ca de exemplu în cazul lui Ștefan. Dar în acest caz vedem cât de puternică a fost salvarea spirituală de care s-a bucurat Ștefan, chiar când persecutorii lui îi zdrobeau oasele. El ne dă cea mai bună ilustrare posibilă a salvării spirituale venită de la Domnul, care este mai presus de toți.

Predicarea evangheliei, inițiată de Dumnezeu (v.14,15)

Cât de importantă este deci evanghelia, prin care El este prezentat ca Domn pentru supunerea credinței, adevăr subliniat în versetele 14,15. Dacă este ca oamenii să fie mântuiți, ei trebuie să audă evanghelia și Dumnezeu trebuie să le-o trimită. Cu El se începe totul. Dumnezeu trimite pe cel care predică, predicatorul prezintă mesajul, oamenii ascultă de Hristos și cred în El. Atunci ei cheamă pe Domnul și sunt salvați. Dar toate încep cu Dumnezeu. Fiecare adevărat predicator este trimis de El, și frumoase sunt picioarele lor când fac această lucrare. Apostolul Pavel citează Isaia 52, unde profetul vorbește de zilele care vor veni, când în sfârșit vestea bună a eliberării va veni din Sion, le venirea Domnului în gloria Sa. Tot atât de frumoase sunt totuși picioarele celor care duc vestea bună a venirii Sale în har și în smerenie, și a tot ce s-a împlinit prin ea pentru mântuirea noastră.

Credința, din cele auzite (v.16-18) Dar nu toți au ascultat de evanghelie, așa cum a spus și Isaia. Ascultarea este prin credință. Expresia „cele auzite” se află de trei ori în acest pasaj, iar versetul 17 spune: „Credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Când vestea ajunge să fie auzită, susținută de Cuvântul lui Dumnezeu, o credem. Atunci putem spune ca regina din Seba: „Adevărat era cuvântul pe care l-am auzit” (1Împ.10.6)

Popor neascultător și împotrivitor cu vorba (v.19-21) Vestea s-a auzit. Ea se răspândise chiar în zilele de la început, când apostolul scria aceste cuvinte. Binecuvântarea totuși era condiționată de ascultarea credinței. Iar ca națiune Israel rămăsese în necredință și cuvintele grele de înștiințare ale profeților aveau să se împlinească. În cel dintâi verset al acestui capitol apostolul își exprimase dorința fierbinte ca ei să fie mântuiți. În versetele de încheiere el arată faptele triste ale situației lor. Ei erau „un popor neascultător și împotrivitor cu vorba”, sau „contrazicător”. Mereu spuneau „nu” la tot ce le propunea Dumnezeu, și tăgăduiau tot ce afirma El. Totuși Dumnezeu S-a purtat cu ei cu îndelungă răbdare, întinzându-și mereu mâinile către ei. Acum venise momentul pentru o schimbare în căile Sale. Israel s-a împiedicat de Hristos ca de o piatră de poticnire și au fost puși deoparte pentru un timp.

Israel, ca națiune, n-a fost lepădat (v.1,2) Deși Israel, ca națiune, a fost pus deoparte pentru un timp, n-au fost lepădați pentru totdeauna. Unii dintre națiuni, în îngâmfarea inimii lor, așa gândeau în timpul când scria Pavel, și nu puțini gândesc și astăzi. Dar Dumnezeu nu permite acest lucru, pentru că ei sunt poporul Lui cunoscut mai dinainte pentru a împlini un anumit scop. Apostolul citează îndată propriul său caz ca dovadă. Lui i se arătase îndurare și el era israelit, un exemplu al rămășiței pe care Dumnezeu o chema atunci, și ca o garanție a restabilirii de la urmă a poporului său. Dumnezeu și astăzi cheamă o rămășiță ca aceea care a fost păstrată în zilele lui Ilie. „Și eu sunt israelit”, spune

Pavel. În trecere să punem aceste cuvinte alături de o declarație făcută de Pavel unor ascultători neprietenoși și critici din națiunea lui: „Eu sunt iudeu” (Fapte 22.3). Aceste două afirmații sunt demne de notat, având în vedere ideea greșită a așa-zisului Israel – britanic care consideră că „iudeu” se referă la cele două seminții care ar fi fost cu totul lepădate – în timp de „Israel” ar însemna cele zece cărora le-ar aparține binecuvântările și ar fi identificate cu popoarele care vorbesc limba engleză. Pavel înlătură o astfel de presupunere.

Rămășița lui Israel, datorită unei alegeri a harului (v.2-7) Să continuăm argumentul prezentat. Când Israel era practic apostat în zilele lui Ahab, Dumnezeu a păstrat pentru Sine nu mai puțin de șapte mii care Îi erau credincioși în inimile lor, deși numai Ilie era o figură remarcabilă în mărturie. Aceasta era rodul harului Său, și același har încă lucrează. Rezultatul este „o rămășiță potrivit unei alegeri a harului” (v.5). Ca națiune Israel disprețuise harul și căuta dreptatea prin ținerea legii, doar ca să nu ajungă la ea și să fie împietriți (v.7). Având parte de har, rămășița a fost mântuită.

Împiedicarea lor, o bogăție pentru națiuni; primirea lor din nou, viață dintre cei morți (v.8-15)

Versetele 8-10 ne arată împiedicarea lor și, ca o consecință, împiedicarea anunțată de profeții Vechiului Testament. Versetul 11 indică un rezultat important care decurge de aici: în felul acesta mântuirea a fost prezentată națiunilor. Versetele care urmează până la versetul 15 arată restabilirea lor națională de la urmă, iar rezultatele ei sunt în contrast izbitor cu rezultatele punerii lor deoparte. Ca urmare a împiedicării lor, evanghelia harului a fost trimisă la națiuni, și lumea națiunilor a fost mult îmbogățită. Aceasta a însemnat „împăcarea lumii” (v.15); adică lumea care fusese lăsată în întuneric în timp ce toate parcă se refereau numai la Israel, a ajuns acum la o considerație favorabilă în lumina evangheliei. Împăcarea despre care se vorbește aici nu este, ca în capitolul 5, un lucru vital și etern, rod al morții lui Hristos, ci ceva provizoriu și dispensațional, consecință a împăcării lui Israel. Astăzi Israel este decăzut și împrăștiat – și toate acestea au lucrat în favoarea națiunilor. Care va fi atunci rezultatul „primirii” lor din nou (v.15) și „plinătatea lor” (v.12) – adică venirea lor pe deplin în favoarea lui Dumnezeu? O înălțare mai mare a binecuvântării pe pământ, atât de mare încât este asemănată cu „viața dintre morți” (v.15). Gândul principal al acestui pasaj, totuși, este că Israel fiind pus deoparte din locul exclusiv pe care îl avea, națiunile sunt acum cercetate cu binecuvântare, și în același timp Dumnezeu păstrează pe unii din Israel aleși potrivit harului Său.

Imaginea măslinului și a altoirii unor ramuri sălbătice (v.16-21) Adevărul acesta este confirmat și dezvoltat în versetele 16-24 printr-o ilustrare privitoare la un măslin și la altoire. Fără îndoială măslinul este ales în mod special ca ilustrare deoarece el este sursa untdelemnului, imagine a belșugului spiritual sau a binecuvântării. Altădată Israel deținea locul binecuvântării pe pământ în legătură cu strămoșul lor Avraam. Ei n-au continuat în această binecuvântare, așa cum am văzut, și acum națiunile au avut parte de ea, după cum citim: „pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus” (Gal.3.14) Transferarea aceasta este ilustrată ca ruperea unor ramuri naturale din măslin și altoirea în el a unor ramuri dintr-un măslin sălbatic, în așa fel încât aceste ramuri sălbătice altădată să aibă parte acum de grăsimea măslinului cel bun care își scoate tot ce are nevoie din rădăcină. Procesul acestei altoiri este „împotriva naturii”, așa cum subliniază versetul 24. Nu este nimic totuși nou să descoperim că procedeul folosit de har lucrează în direcții opuse procesului naturii. Este important pentru noi, cei dintre națiuni, să înțelegem ce anume a avut loc și felul în care a avut loc. Israel și-a pierdut pentru un timp vechea poziție din cauza necredinței, iar noi ne menținem noua poziție prin credință. Deci să fim atenți! Dacă națiunile nu rămân în credință, ce ar putea aștepta decât să fie și ele tăiate? Ramurile altoite din măslinul sălbatic nu pot aștepta un tratament mai bun decât ramurile originale ale pomului. Din nou trebuie să ținem bine minte că ideea aici nu este binecuvântarea spirituală a credincioșilor, individual, ci schimbarea dispensațională în căile lui Dumnezeu, care a pus pe Israelul răzvrătit sub o stare nefavorabilă înaintea Lui și a adus națiunile într-un loc de har, cu posibilitatea de a fi puși în legătură cu evanghelia.

Cele două fețe ale caracterului lui Dumnezeu: bunătatea și asprimea (v.22) Când Dumnezeu lucrează se arată cele două fețe ale caracterului Său – bunătatea și asprimea – așa cum se spune în versetul 22. Asprimea lui Dumnezeu este foarte mult neținută în seamă, dacă nu tăgăduită, în multe cercuri religioase de astăzi. Ea totuși este o realitate, și cei care o nesocotesc sau o tăgăduiesc vor face față cu ea la timpul potrivit. Ramurile firești – Israelul împrăștiat – vor fi altoite din nou, iar ramurile îngâmfate ale națiunilor vor fi tăiate. Vremea națiunilor merge spre sfârșitul ei.

Împietrirea în parte a lui Israel până se va face plinătatea națiunilor (v.25) Cu versetul 25 terminăm cu imaginea măslinului și reluăm tema principală a acestui capitol. Apostolul prezintă foarte clar că împietrirea lui Israel va dura până ce va avea loc plinătatea națiunilor. Atunci ochii lor se vor deschide și Israel ca întreg va fi salvat. Aceasta va avea loc când Domnul Isus va veni din nou. Împietrirea sau orbirea este numai „în parte”, deoarece în tot acest timp Dumnezeu a chemat dintre ei pe cei aleși. Când Domnul Isus va veni din nou „tot Israelul” va fi salvat, Israel ca întreg, ca națiune. Aceasta nu înseamnă că fiecare israelit, individual, va fi mântuit, pentru că Scripturile arată că mulți dintre ei vor primi pe Antihrist și vor avea parte de pedeapsa veșnică.

Împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu Israel asigurată de îndurarea Sa (v.26-31) „Plinătatea națiunilor” se referă la lucrarea de acum a lui Dumnezeu de a chema pe cei aleși și dintre națiuni. Când lucrarea va fi terminată și întreaga „plinătate” sau „completare” va fi asigurată, va veni sfârșitul. Planurile de har ale lui Dumnezeu în prezent față de națiuni vor fi îndeplinite, și atunci El va începe să-și împlinească planurile cu privire la Israel; pentru că Lui niciodată nu-I pare rău sau nu-și schimbă gândirea cu privire la darurile Sale sau la chemarea Sa. El întotdeauna își împlinește scopurile, nu pe baza meritului omului, ci pe baza îndurării Sale. În versetul 31 citim: „Tot așa și ei n-au crezut acum, pentru ca prin îndurarea dată nouă să se arate și lor îndurare”. Iudeii ca națiune au respins evanghelia tocmai pentru că ea era îndurare trimisă în mod special națiunilor (Fapte 22.21,22 exemplifică acest lucru) și în cele din urmă vor fi umiliți profund și vor primi binecuvântarea pe aceeași bază ca și câinii, adică cei dintre națiuni.

Doxologia înțelepciunii lui Dumnezeu (v.32-36)

Când apostolul încheie privirea sa generală a faptelor și a căilor dispensaționale ale lui Dumnezeu și vedea îndurarea Sa revărsându-se și peste cei din neamul lui, altădată atât de împietriți și plini de propria lor dreptate, sufletul i se umplea de adorare. A izbucnit în doxologia cu care se încheie acest capitol. Am putea-o numi doxologia înțelepciunii lui Dumnezeu; tot așa la sfârșitul capitolului 3 din Efeseni este doxologia dragostei Sale, și la 1 Timotei 1 doxologia harului Său. Apostolul glorifică această înțelepciune care se află la baza tuturor căilor Sale, conducând orice lucru în final spre o împlinire glorioasă, în care se realizează împreună propria Sa glorie și binecuvântarea creaturilor Sale.

Trupul adus jertfă vie ca răspuns față de îndurările lui Dumnezeu (v.1)Sfârșitul capitolului 11 se aseamănă cu cel din capitolul 8. În amândouă avem planul și scopul lui Dumnezeu și îndurarea Lui care ne-a ales. Nu este de mirare deci că Romani 12 începe cu un apel bazat pe îndurările lui Dumnezeu. În felul acesta începe secțiunea practică a epistolei. Este numai un singur lucru de făcut ca răspuns față de îndurarea cu care evanghelia a ajuns la noi prin evanghelie – să prezentăm trupurile noastre lui Dumnezeu ca o jertfă vie, dăruită Lui. Aceasta este o închinare sau o slujire înțeleaptă din partea noastră și primită înaintea Lui.În versetul 13 al capitolului 6 apostolul arătase calea eliberării de robia păcatului: să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu și să facem mădularele noastre unelte ale dreptății, pentru Dumnezeu. Trebuia să facem lucrul acesta odată pentru totdeauna, ca un lucru încheiat. Îndemnul de aici este foarte asemănător. Am avut fiecare dintre noi un moment în viețile noastre când, conștienți de îndurările bogate ale lui Dumnezeu, poate copleșiți de ele, ne-am prezentat odată pentru totdeauna trupurile noastre ca vii și dăruite Lui? Mai înainte fiecare din noi își avea trupul ca un instrument în care se exprima propria sa voință. Altădată fiecare dintre noi spunea în adevăr: „Eu sunt stăpânul trupului meu și el îmi va face ce-mi place mie”. Ne-am predat noi acum Altuia, ca trupul să fie în slujba Lui și să fie folosit pentru slujba și gloria Lui? Noi nu puteam face cu adevărat o slujire înțeleaptă pentru El până ce nu realizăm această predare Lui. Nu putem fi înțelepți în evanghelie fără să înțelegem că atitudinea aceasta este singurul nostru răspuns potrivit.

Nu vă conformați, ci fiți transformați prin înnoirea minții (v.2)Aceasta va aduce cu sine ceea ce ni se spune în versetul 2. Neconformarea cu veacul acesta ne va caracteriza, deoarece ne vom conforma în mod necesar voii lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Își are felul Său de a realiza acest lucru. Uneori vedem creștini care se conformă, foarte trist, veacului acestuia, și trupurile lor continuă să dea mărturie pentru acest fapt. De asemenea vedem creștini care se reformează, încercând din greu să-L imite pe Hristos și să se poarte așa cum S-a purtat El. Ceea ce ne este adus înaintea aici este un creștin transformat, această transformare făcându-se din gândirea lăuntrică spre trupul din afară.Versetul acesta nu spune despre ceea ce a făcut Dumnezeu sau ce face El pentru noi. Ne spune ceea ce avem noi de făcut. Responsabilitatea este pusă asupra noastră. Noi avem să nu ne formăm veacului acestuia; avem să ne transformăm. Amândouă acesta lucruri, cel negativ și cel pozitiv, trebuie să aibă loc zi de zi. Înnoirea minții noastre și transformarea realizată în felul acesta nu sunt lucruri într-un moment odată pentru totdeauna, ci ceva care se menține și crește în tot timpul vieții.

Înnoirea minții transformă întregul fel de viață (v.2)Deoarece îndemnul divin față de noi este să fim transformați prin înnoirea minții noastre, ne vom întreba cum ne putem reînnoi mintea. Răspunsul este: să facem ca gândurile noastre să fie formate potrivit gândurilor lui Dumnezeu și părăsindu-le pe ale noastre. Și cum se va face acest lucru? Umplându-le cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne aduce gândurile lui Dumnezeu. În măsura în care citim și cercetăm Cuvântul în dependență în rugăciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, însăși capacitatea noastră de gândire, ca și felul nostru de gândire, se înnoiesc.Deoarece îndemnul divin față de noi este să fim transformați prin înnoirea minții noastre, ne vom întreba cum ne putem reînnoi mintea. Răspunsul este: să facem ca gândurile noastre să fie formate potrivit gândurilor lui Dumnezeu și părăsindu-le pe ale noastre. Și cum se va face acest lucru? Umplându-le cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne aduce gândurile lui Dumnezeu. În măsura în care citim și cercetăm Cuvântul în dependență în rugăciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, însăși capacitatea noastră de gândire, ca și felul nostru de gândire, se înnoiesc.Aici deci se deschide înaintea noastră adevărata cale pentru sfințire. Nu avem să căutăm să împlinim un cod complicat de viață morală sau să copiem viața lui Hristos. Suntem puși în legătură cu ceea ce schimbă întregul nostru fel de gândire și care transformă întregul nostru fel de a trăi, ca o consecință. Aceasta ne va face să deosebim voia pe care o are Dumnezeu pentru noi și să vedem că ea este bună, plăcută și desăvârșită. Ceea ce este bun înaintea lui Dumnezeu va fi bun pentru noi, pentru că mintea ne va fi făcută să fie asemenea cu a Lui.

Să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu, în măsura credinței noastre (v.3)Cel dintâi lucru în care conformitatea noastră cu gândurile lui Dumnezeu se va arăta – și prin urmare neconformarea cu gândurile lumii – este în legătură cu părerile bune despre noi înșine. În mod natural fiecare dintre noi se gândește mereu la sine însuși, pentru că n-am învățat să avem adevărata noastră măsură înaintea lui Dumnezeu. Cu cât mai mult gândurile noastre sunt reînnoite, cu atât mai mult ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede El, și înțelegem că măsura credinței noastre este ținută în seamă de El. Credința Îl aduce pe Dumnezeu în inimile noastre, și de aceea măsura credinței determină dimensiunea noastră spirituală. Dumnezeu să ne ajute să învățăm cum să gândim cu mare cumpătare la noi înșine, înțelegând că nici poziția noastră intelectuală sau socială, nici resursele bănești, nici darurile naturale nu sunt hotărâtoare, ci credința.

Mai multe mădulare, un singur trup în Hristos (v.4,5)Fapt este, desigur, că cel mai dăruit și mai cu greutate dintre noi nu este decât o parte foarte mică dintr-un mare întreg. Acest lucru este subliniat în versetele 4 și 5, unde pentru prima dată, în ce privește această epistolă, se face cunoscut că deși suntem mântuiți individual, nu suntem chemați să rămânem persoane izolate, ci suntem aduși într-o unitate – în adunarea lui Dumnezeu. Suntem un singur trup în Hristos, fiecare în parte fiind un mădular al acestui trup unic. Rezultatul practic al acestui fapt este că fiecare dintre noi își are funcția lui deosebită, întocmai cum au mădularele trupului nostru natural, și niciunul dintre noi nu-și poate lua asupra lui toate funcțiile.

Comportarea între cei credincioși (v.6-14)

În versetele 6-15 avem felul în care se arată practic acest adevăr. Fiecare își are propriul său dar potrivit cu harul care i s-a dăruit, așa că fiecare trebuie să-și recunoască partea pe care o are în acest întreg. De asemenea fiecare trebuie să aibă grijă ca tot ce face să fie într-un spirit corect și pe o cale dreaptă. Unul care profețește, de exemplu, trebuie să o facă potrivit credința lui. Cunoștința lui poate trece dincolo de credința lui, dar să ia seama să nu vorbească dincolo de credința lui. Acest lucru, dacă este reținut, va înlătura multe din vorbirea fără folos în adunările celor credincioși. Tot așa, cel care dă, să facă lucrul acesta cu toată inima. Cel care arată îndurare să fie cu bucurie, ca să nu facă o faptă de bunătate într-un fel fără bunătate. Și așa mai departe. Detaliile acestor versete se înțeleg din tot contextul Scripturii.

Îndemnuri generale care se potrivesc cu gândul lui Dumnezeu (v.15-21)

Versetele cu care se încheie acest capitol dau mai multe îndrumări generale cu privire la ceea ce se potrivește cu gândul lui Dumnezeu. Gândire smerită; un duh de pace; absența spiritului de răzbunare care este aproape universal; dragoste atât de activă încât să se răzbune prin bunătate și în felul acesta să învingă răul prin bine; acestea sunt plăcute lui Dumnezeu și plăcute nouă în măsura în care gândirea ne este transformată potrivit cu felul Său de a gândi. Imaginea „a îngrămădi cărbuni aprinși” pe capul unui dușman este fără îndoială luată din Psalmul 140.10. Psalmistul se ruga în felul acesta potrivit timpului legii în care trăia. Versetul 21 însă ne arată felul în care un creștin face lucrul acesta.Voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu în multe detaliiPutem observa că acest capitol 12 ne prezintă voia cea bună,

plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu în multe din aspectele. Multe din trăsăturile menționate nu sunt nicidecum iubite de oamenii lumii. Unele le-ar fi pe plac, atât timp cât ar avea un beneficiu de la ele; de exemplu, ei vor fi de acord cu felul cinstit care îi face pe creștini să-și împlinească obligațiile, și absența răzbunării când s-ar putea în felul acesta să aibă vreun avantaj de la ei. Numai cel credincios cu gândirea reînnoită poate vedea frumusețea acestor trăsături. Și numai cel credincios a cărui gândire reînnoită aduce o transformare în viața lui va începe să le practice cu adevărat.

Supunere față de autorități, ele fiind rânduite de Dumnezeu (v.1-6)

Primele îndemnuri ale capitolului 12 avem a face cu felul nostru de purtare în cercul creștin. Apoi de la versetul 14 până la sfârșit suntem învățați cum să ne purtăm față de oamenii acestei lumi; se înțelege destul de clar că aici vom găsi multă împotrivire. Când începem să citim capitolul 13 vedem că suntem învățați cum să acționăm față de guvernele și autoritățile acestei lumi. Era un lucru important pentru cei dintâi creștini care deseori sufereau persecuție de la autorități; la fel și pentru noi, care avem parte de un veac în care autoritatea este tratată cu puțin respect. Atitudinea creștinului trebuie să fie, într-un cuvânt – supunerea. Avem să ne ferim de a ne împotrivi autorității, și rațiunea dată pentru aceasta trebuie bine notată: autoritățile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu, și a te arăta împotriva înseamnă a te opune lui Dumnezeu, pe care ele ar trebui să-L reprezinte, și ai merita judecata. În aceste versete (1-7) autoritățile sunt văzute în propriul lor caracter potrivit intenției divine, și nu așa cum sunt ele deseori în practică. Îndată deci am fi gata să strigăm împotriva tristei denaturări a justiției, așa cum se vede deseori. Dar trebuie să ne amintim că, atunci când au fost scrise aceste cuvinte, Nero tocmai se ridicase pe tronul imperial în Roma, și omul care a scris aceste cuvinte avea în curând să sufere lucruri dureroase din mâna autorităților religioase din Ierusalim. Citind Fapte 23.5 și 26.25, observăm în aceste cazuri cât de real practica Pavel ceea ce ne învață aici. Numai un singur lucru ne scutește de supunerea cerută aici: atunci când supunerea față de autorități ne-ar atrage în neascultare de Dumnezeu. Atunci trebuie să fim ascultători față de cea mai mare Autoritate, așa cum spune Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5.29)

Supunere față de autorități: dând ce suntem datori să dăm (v.7)

Dacă ne gândim la autoritate așa cum există ea astăzi în lume trebuie desigur să fim puși în încurcătură. În toate direcțiile sunt răsturnări, cu puteri care trec în mâinile unor oameni ciudați. Sub lozinca „libertate” au loc uneori fapte de tiranie, înfricoșătoare, mai rele decât în timpul despoților din timpurile de odinioară. Dar dacă privim dincolo de toate acestea, la Dumnezeu și la Cuvântul Său, toate devin simple. Rostul nostru în lume nu este să facem guverne sau să le modificăm pe cele ce sunt, ci să căutăm interesele Domnului nostru, în timp ce dăm toată onoarea și ascultarea care se cuvin guvernelor, oricare ar fi ele. Indicațiile de aici se aplică unor lucruri cum sunt taxele, vama, așa cum arată versetul 7. Trebuie să plătim toate acestea. Ceea ce fac autoritățile cu banii noștri, când îi primesc, este treaba lor, nu a noastră. În îndurarea lui Dumnezeu noi suntem scăpați de o astfel de responsabilitate grea.

Datori de a iubi în această lume care nu iubește (v.8-10) Versetul 8 extinde gândul de a da ce ești dator, dincolo de guverne, la toți oamenii. Creștinul să fie liber, să nu aibă nicio datorie, decât datoria de a iubi. Aici este întotdeauna dator. El fiind obiectul unei iubiri infinite, atitudinea lui are să fie iubire în această lume care nu iubește. Făcând lucrul acesta, el împlinește legea, deși nu este sub ea, cum am văzut foarte clar în capitolul 6.

În lume, în perioada ei de întuneric (v.11) Toate gândurile prezentate mai înainte sunt confirmate, întărite de ceea ce avem în cuvintele de încheiere ale acestui capitol. Trebuie să fim caracterizați de această supunere și dragoste deoarece suntem lăsați în lume în perioada ei de întuneric, pentru ca să arătăm harurile Domnului Isus Hristos în timp ce așteptăm venirea zilei. Este foarte ușor să uităm acest lucru și să ajungem într-o stare de insensibilitate adormitoare, ca lumea. De aceea este chemarea de a ne trezi din somn. Ceasul mântuirii noastre finale se apropie.

Învăluți în lumina care aparține zilei (v.12,13) Hotărât suntem într-un timp de întuneric. Nu îl simțim? Dar faptele întunericului sunt de aruncat, ca pe niște cărpe vechi murdare, și avem de îmbrăcat „armura luminii”. Avem să fim învăluți de lumina care aparține zilei, de care aparținem. Cel credincios are să fie strălucitor și luminos în mijlocul întunericului; și chiar însăși lumina pe care o poartă se va dovedi ea însăși „armură”. Credinciosul care strălucește este ocrotit și păstrat de strălucirea pe care o dă. Într-un cuvânt, avem să ne îmbrăcăm cu caracterul Domnului Însuși, și să nu hrănim dorințele firii păcătoase.

Îmbrăcați cu armura luminii, îmbrăcați în Domnul Isus Hristos (v.14) Cu câtă putere ar trebui să vină la noi cuvintele acestea! Și cât de repede! Dacă noaptea era mult înaintată și ziua era aproape când scria Pavel, cu cât mai mult astăzi. Este în adevăr timpul să fim treziți din somn și să ne înarmăm cu armele luminii. Însă trebuie întotdeauna să ne amintim că a ne „îmbrăca”, atât în versetul 12 cât și 14, nu înseamnă ceva cu totul în afara noastră înșine, ci a ne îmbrăca în ceva care vine dinăuntru. Același lucru l-am văzut în principiu când am gândit la versetul 2 al capitolului 12.

Părerii diferite între iudeii și națiunile din primul secol (v.1-3)

Capitolul 14 se ocupă în întregime cu unele lucruri care au dat naștere la probleme dificile în cei dintâi ani ai istoriei creștine. Iudeii întorși la Dumnezeu aduceau cu ei în mod foarte natural vederile lor și mentalitatea lor cu privire la mâncare și băutură, la ținerea unor zile și obiceiuri. Gândurile lor erau în parte bazate pe legea lui Dumnezeu și în parte pe tradiția bătrânilor, însă în orice caz sentimentele lor erau foarte puternice, cei dintre națiuni întorși la Dumnezeu nu aveau astfel de gânduri și erau înclinați să privească toate acesta ca o încăpățănare din partea fraților iudei. Aceasta era cauza unor neînțelegeri fără sfârșit. Toată această problemă era pusă aici și rezolvată cu simplitatea admirabilă care caracterizează înțelepciunea divină. Să nu gândim că acestea nu mai au vreun interes pentru noi. Să nu spunem că astfel de întrebări nu mai există astăzi, că totul ar fi doar o simplă cunoaștere a unor lucruri din trecut și am putea să nu ne gândim la ele. Nicidecum. Este vorba mai degrabă de un lucru important. Deși certurile care au agitat și au dezbinat pe credincioșii din cel dintâi secol s-au dus de mult, sunt altele asemănătoare care le-au luat locul, și mult necaz și pagubă se arată astăzi când învățătura din acest capitol nu este ținută în seamă. Nu vom trece prin acest capitol verset cu verset, ci vom face sumarul lui, observând că în el sunt precizate trei principii și sunt trei îndemnuri, în legătură cu fiecare principiu.

Principiul libertății creștine (v.4,5)

Cel dintâi este exprimat în versetul 4 și îl putem numi principiul libertății creștine. În aceste lucruri care au a face cu purtarea personală și conștiințioasă pentru Domnul suntem liberi față de autoritatea fraților, fiind așezați sub autoritatea lui Hristos. Am putea fi corecți sau greșiți în judecata pe care ne-o facem, dar lucrul de primă importanță este ca fiecare dintre noi, privind la Stăpânul nostru, să facem ceea ce gândim că îi place Lui. Îndemnul în legătură cu aceasta este: „fiecare să fie deplin convins în mintea lui”.

Cunoașterea personală a voii lui Dumnezeu (v.6)

Dumnezeu intenționează ca noi să fim puși la încercare cu privire la astfel de lucruri, fiecare pentru sine însuși. Unde este o poruncă bine precizată în Scriptură nu este nevoie să mai încercăm ceva. Atunci simpla ascultare este singura cale care îi place lui Dumnezeu. Dar aceste alte lucruri, cât de multe sunt! Trebuie să mă duc aici sau acolo? Ar trebui să fac un anumit lucru în felul acesta sau în felul celălalt? Ce controverse mari și păgubitoare s-au manifestat violent în jurul acestor întrebări! Iar răspunsul este foarte simplu: să înceteze orice fel de ceartă! Fiecare să-și ia mâinile de pe celălalt. Fiecare om, pe genunchi, în prezența Stăpânului său, să primească în ce îl privește, cunoașterea voii Stăpânului său. După ce s-a precizat în prezența Stăpânului ceea ce credem că El vrea să face, să-l realizăm în simplitatea credinței. Însă trebuie să fie credință, și nu proprie voință. Dar să nu trecem dincolo de credința noastră sau să rămânem în urma ei. A face așa ceva ar însemna să aducem o vină (nu condamnare finală) în conștiințele noastre, așa cum ne spune ultimele două versete din acest capitol.

Principiul responsabilității individuale înaintea lui Dumnezeu (v.7-12)

Cineva va spune: „Dar principiul libertății este în mod sigur abuzat”. Fără îndoială, dar trebuie notat cum este el păzit de ceea ce avem în versetele 10-12. Aici este subliniat principiul responsabilității individuale față de Dumnezeu. Nu trebuie să mă port ca unul care stăpânește peste fratele meu, iar dacă eu aș încerca să fac așa ceva, el nu trebuie să-mi dea mare atenție; dar el să-și amintească de scaunul de judecată al lui Hristos. Hristos a murit și a înviat ca să-și stabilească drepturile în amândouă sferile, al celor morți și al celor vii. Atunci tot ce facem, fie că trăim, fie că murim, trebuie să fie în legătură cu El. Și de orice lucru vom răspunde înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt deosebit de serios, care are scopul să miște inima fiecăruia și să ne facă foarte atenți în ceea ce practicăm sau permitem.

Pentru noi, gândul la scaunul de judecată; față de frați, să nu fim o pricină de poticnire (v.13-21) Îndemnul în legătură cu acest principiu ne confruntă în versetul 13: „Să nu ne mai judecăm unii pe alții”, aceasta este partea negativă; iar cea pozitivă este „ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui o piatră de poticnire sau un prilej de cădere”. Avem să ne îndreptăm privirea spre scaunul de judecată pentru noi înșine, iar față de frații noștri să fim atenți să nu-i provocăm la vreo cădere. Mai departe în acest capitol sunt arătate aceste gânduri într-un fel foarte practic, ca de exemplu în versetele 15, 20, 21. Este folosit un limbaj foarte puternic. Apostolul vorbește de a nimici pe „acela... pentru care a murit Hristos” (v.15). Și mai spune „să nu dărâmi lucrarea lui Dumnezeu” (v.20) Lucrarea suverană a lui Dumnezeu nu poate fi zădărnicită, și adevăratele oi ale lui Hristos nu vor pieri niciodată; dar una sau alta se poate să ajungă distrusă într-un mod practic. Cazul presupus aici este cel al unui creștin dintre națiuni, viguros spiritual și nelegat de prejudicii, făcând caz de libertatea lui în fața fratelui său dintre iudei, care, deși încă tare în ce privește legea, este slab în ce privește credința evangheliei. În felul acesta fratele cel slab este ispitit să facă lucruri pentru care după aceea și le reproșează singur, așezându-se poate sub un nor spiritual până în ziua morții lui. Putem face un lucru atât de rău, dacă nu luăm seama. De aceea să fim atenți și să ne îndreptăm gândurile spre scaunul de judecată.

Principiul frățietății creștine (v.15) Spunând acestea am anticipat practic cel de-al treilea mare principiu din acest capitol. Este ceea ce am putea numi frățietatea creștină. Versetul 15 îl prezintă: „fratele... pentru care a murit Hristos”. Dacă Hristos a murit pentru acel frate al nostru – un om care aduce supărare și este dificil deseori – atunci el este iubit de El. Să nu fie iubit și de noi? Și să nu uităm că și tu și eu ne arătăm pe noi înșine supărăcioși și dificili în ochii lui. Atunci Dumnezeu să-i dea lui har, așa cum ne-a dat nouă în trecut, ca să ne vadă ca pe unii pentru care a murit Hristos. Îndemn de a urmări pacea și zidirea (v.19) Bazat pe acest principiu urmează îndemnul din versetul 19. Pentru că suntem frați avem să urmărim lucrurile care duc la pace și la zidire. Avem să fim dornici să zidim, nu să dărâmăm. Avem să căutăm pacea, nu cearta. Dacă suntem ispitiți să greșim în direcția aceasta, să ne punem nouă înșine întrebarea lui Moise: „Oamenilor, voi sunteți frați; de ce vă nedreptățiți unul pe altul?” Este posibil să ducem lucrurile atât de greșit în gândurile noastre încât atunci când vedem un frate slab, parcă am fi gata să spunem: „Iată, unul slab! Să-i dăm un brânci și să terminăm cu el”. S-ar putea ca el să cadă. Atunci am spune: „Ne gândeam noi că așa va fi cu el. Acum ne-am descotorosit de el...” Și când vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos care a murit pentru el, ce ni se va spune nouă? Dacă am putea auzi de pe acum, ne-ar țui urechile. Se va primi și pierdere, ca și răsplată, la scaunul de judecată.

Dumnezeu împărățește în inimile sfinților Săi prin trăsături de ordin moral și spiritual (v.17) Încă odată să subliniem faptul că toate aceste îndrumări sunt în legătură cu lucruri din viața, purtarea și slujirea individuală, și nu trebuie forțate ca să includă adevărul vital al lui Dumnezeu și să ducă la indiferență cu privire la aceasta. Versetul 17 ne ridică gândurile la un nivel mai înalt. Dumnezeu Și-a stabilit autoritatea și împărăția în inimile sfinților Săi, și aceasta nu este în legătură cu detalii privitoare la mâncare și băutură, ci cu trăsături de ordin moral și spiritual care îi sunt plăcute. Avem de trăit vieți pline de dreptate și pace în mod practic, și de bucurie sfântă în puterea Duhului Sfânt, iar aceasta este spre gloria Sa. Am fost aduși sub stăpânirea Sa și ni s-a dat Duhul Sfânt cu acest scop.

Libertate, responsabilitate, fraternitate Pentru că suntem aduși în această împărăție, principiile care au să domine printre noi sunt Libertatea, Responsabilitatea, Fraternitatea – după cum am văzut – responsabilitatea fiind față de Dumnezeu. La sfârșitul secolului al 18-lea, strigătul renumit al Franței era „Libertate, Egalitate, Fraternitate” – egalitatea fiind față de om. Ce tragedii au urmat! Foarte curând s-a dezvoltat o situație care era în totul negația acestor cuvinte. Să ținem seama de acest fapt, pentru ca să urmărim aceste trei cuvinte ale noastre, care lucrează în direcția dreptății, păcii și bucuriei.

Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși (v.1-4)

Cel dintâi paragraf din capitolul 15 face rezumatul subiectului dinainte și îl completează. Rezumatul îndrumării date este că acei sfinți care sunt tari în credință trebuie să poarte slăbiciunile fraților lor care nu sunt tari. În loc să placă lor însuși, ei să caute ce va fi pentru binele spiritual al celorlalți. Atitudinea gândirii care spune: „Eu am dreptul să fac acest lucru, și îl voi face, orice ar gândi altcineva” nu este gândul lui Hristos. Este exact ceea ce Hristos n-a făcut! „Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși” (v.3). Profetul mărturisea acest fapt, iar evangheliile îi dau mărturie. El a fost Singurul pe pământ care avea drept absolut să-și placă Lui Însuși, totuși El a trăit în mod absolut la dispoziția lui Dumnezeu

Tatăl și S-a identificat cu El; atât de complet era una cu Tatăl încât dacă unii aveau să spună ceva împotriva lui Dumnezeu, în mod natural obiecțiile veneau asupra lui Isus. El este marele nostru Exemplu. Noi avem să vedem cum ni Se face El cunoscut în Scripturi și atunci, dacă Îl urmăm pe El, răbdarea și mângâierea necesare vor deveni ale noastre.

Aceleași simțăminte unii față de alții (v.5-7)În felul acesta avem să arătăm harul lui Hristos în purtarea noastră a unora față de alții: „să vă dea aceeași gândire... potrivit lui Hristos Isus”. Pentru aceasta avem nevoie nu numai de Scriptură ca să ne dea îndrumare, ci chiar de puterea lui Dumnezeu Însuși, care este Dumnezeul răbdării și al mângâierii. Întăriți în felul acesta vom fi în stare să-L glorificăm împreună. În loc ca gândirea și gura celui slab să fie acoperite de critica celor tari, iar a celor trei să fie plină de disprețuirea celui slab (14.2), gândul și gura tuturor trebuie să fie umplute cu lauda lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Desigur, aceasta este prezentarea unei imagini foarte plăcute.Deci, cu toate diferențele care există, avem să ne primim unul pe altul în bucuria fericită a părtășiei creștine, încât să fie realizată această imagine plăcută spre gloria lui Dumnezeu.

Sumar al relațiilor Domnului Isus cu iudeii și cu națiunile (v.8-12)După ce a prezentat lucruri referitoare la viața și comportarea practică de la versetul 8 apostolul dă un sumar scurt al învățăturii începătoare cu privire la relațiile Domnului Isus și cu iudeii și cu națiunile. El venise ca slujitor al tuturor scopurilor pe care le are Dumnezeu pentru vechiul Său popor; în felul acesta promisiunile făcute altădată părinților au fost confirmate, deși încă n-au fost toate împlinite. Dar în ce privește națiunile, El a venit ca Trimis al îndurării pentru ei din partea lui Dumnezeu, încât în final să glorifice și ei pe Dumnezeu. Arătarea îndurării către națiuni, deși poate cu totul neașteptată de iudei, nu era un gând nou din partea lui Dumnezeu, pentru că fusese indicat în Scriptura Vechiului Testament. David și Isaia dăduseră mărturie despre el, așa cum arată versetele 9-12.

Bucurie, pace și speranță de la Dumnezeu, prin credință (v.13)

Credincioșii de la Roma erau în majoritate dintre națiuni; de aceea se vede o vigoare specială în dorința apostolului în versetul 13. Ei fuseseră fără Dumnezeu și fără speranță în lume – așa cum li se reamintea credincioșilor dintre națiuni din Efes – și cum Dumnezeu, care este Dumnezeul speranței, are să-i umple cu o astfel de bucurie și pace încât ei să prisosească în speranță. Acesta este un rezultat mult dorit și glorios, care este adus ca rod al credinței în evanghelie; pentru că este „crezând” și totodată „în puterea Duhului Sfânt”. Când evanghelia este crezută, Duhul Sfânt este primit, iar pacea, speranța și bucuria urmează, așa cum ne-a învățat capitolul 5 al acestei epistole.Sunt mulți care doresc cu sinceritate pace și bucurie, dar gândesc să ajungă la ele prin fapte, prin hotărâri, rugăciuni sau simțiri, totuși niciunul dintre acestea nu duce la scopul dorit. Ele se primesc numai crezând. Credința și numai credința, pune sufletul în legătură cu Dumnezeu. Și numai prin Duhul ne sunt umplute inimile cu toată bucuria și pacea și speranța, care sunt roadele însăși ale evangheliei. Este foarte potrivit ca apostolul să dorească aceste lucruri celor cărora le scria, știind că epistola lui le prezenta evanghelia care le producea.

Apostolul vorbește despre sine, despre lucrarea pe care a făcut-o (v.14,15)În versetul 14 apostolul Pavel își exprimă încrederea în credincioșii din Roma, și din acest moment începe să scrie mai mult despre lucruri personale, cu privire la ei și la el însuși.Mai întâi le vorbește despre lucrarea sa pentru Domnul și le destăinuiește intențiile sale, precum și cele care au fost împlinite. Acestea ocupă toate versetele rămase din capitolul 15.

Prin vestirea evangheliei, națiunile prezentate ca o jertfă bine primită (v.16-18)

Slujirea lui Pavel se referea în special la lucrările lui pentru Dumnezeu, și în versetul 16 el vorbește despre ea într-un fel foarte minunat. El a vestit evanghelia printre ei ca o slujbă preotească, încât îi considera pe cei care se întorseseră la Dumnezeu ca fiind o jertfă adusă Lui ca să fie primită de El în sfințirea și în mireasma dată prin Duhul Sfânt, care a venit peste ei ca oameni credincioși. În aceste cuvinte probabil el se referă la sfințirea leviților așa cum este istorisită în Numeri 8.11-19. Se spune aici: „Și Aaron să-i înfățișeze pe leviți ca dar legănat înaintea Domnului, de la fiii lui Israel, ca ei să facă slujba Domnului”.Aceasta ne arată spiritul în care apostolul își făcea lucrarea evangheliei. Apostolul Petru vorbește despre creștini ca fiind o preoție împăratească care arată virtuțile Celui care i-a chemat, și ceea ce aflăm aici este ceva asemănător. Pavel lucra într-un fel preoteșc și în vestirea evangheliei, și rodul se vedea în cei dintre națiuni întorși la Dumnezeu; pe aceștia îi aducea la Dumnezeu pentru a-l sluji, ca o ceată spirituală de leviți. În toate acestea el s-ar fi putut lăuda, însă lauda lui era „în Hristos Isus”, pentru că toate se refereau la El, ca Domnul celor care lucrează.

O privire sumară a lucrării împlinite de apostol (v.19-21)

Aceste gânduri conduceau la o privire sumară a lucrărilor lui care au fost împlinite. Întâi, în ce privește întinderea „de la Ierusalim și în jur până la Iliria”. Iliria era la nord-vest de Macedonia, de aceea putem vedea cât de vast ținut acoperise el pe deplin, ținând seama de greutatea de transport din acele zile. În al doilea rând, în ce privește caracterul specific al evanghelizării curate și neîntinate: el era prizonierul evangheliei într-un sens suprem. El se adresase națiunilor într-un fel cum nu făcuse nici un alt apostol, și el se dusese în cetăți străine pe care niciunul altul nu le vizitase. Prin aceasta el ajuta la împlinirea Scripturii despre care vorbește versetul 21.

Inima de misionar a lui Pavel îndreptată spre Roma și Spania (v.22-25)

Tocmai pentru că acesta era caracterul specific al slujirii lui, fusese împiedicat să ajungă la Roma. Creștinii se îndreptaseră spre această metropolă a lumii din acel timp, înaintea lui, și în felul acesta evanghelia ajunsese acolo. Totuși putem vedea că inima de misionar a lui Pavel privea dincolo de Roma, la Spania cea îndepărtată și dorea să facă o călătorie până acolo într-o zi, cu un popas la Roma, pe cale. Pentru acum avea înaintea sa o vizită la Ierusalim ca să ducă acolo colecta făcută de credincioșii din Macedonia și Ahaia pentru cei săraci dintre sfinți.

Colecta pentru cei din Ierusalim (v.26-29)

Găsim o aluzie la această colectă pentru sfinți în 1 Corinteni 16.1-4 și din nou, mai dezvoltată, în 2 Corinteni 8 și 9. Dacă citim aceste pasaje putem îndată să vedem de ce apostolul pune aici Macedonia înaintea Ahaiei. Filipenii erau săraci în comparație cu corintenii, totuși erau mult mai darnici. Ei vorbeau puțin și dădeau mult. Faptele Apostolilor ne dau două explicații la felul cum s-a ajuns la această nevoie. A fost o foamete în acele zile (11.27-30), și credincioșii din Ierusalim ajunseseră într-o sărăcie deosebită prin practicarea la început a averilor „în comun” (2.44,45). Sărăcia lor totuși a dat ocazia întăririi legăturilor practice a părtășiei creștine între națiuni și iudei.

Lupta în rugăciune pentru slujba pe care Dumnezeu o avea în Ierusalim (v.30-33)

Era o tendință puternică în acele zile printre unii dintre iudei și națiuni să se separe, și această tendință creștea prin intriga învățătorilor iudaizanți din Ierusalim. De aceea apostolul Pavel considera această colectă ca un lucru foarte important și insistă ca purtătorul acestor daruri să fie chiar el. Era foarte conștient de pericolul spre care alerga, și versetele 30 și 31 din acest capitol arată că avea ceva presimțiri ale tulburării care urma să aibă loc. Dacă era în adevăr drept să se ducă el la Ierusalim a fost o întrebare mult discutată. Nu încercăm să-i dăm un răspuns aici, ci vom nota că rugăciunea, la care cerea sfinților din Roma să se alăture, a avut un răspuns, deși nu chiar în felul în care spera el. A fost scăpat, dar nu ca un om liber. A fost scăpat de persecutorii săi prin punerea în închisoare la dispoziția reprezentanților Cezarului. De asemenea, în felul acesta în final a venit printre creștinii din Roma cu bucurie și a fost înviorat printre ei, așa cum ni se mărturisește în Fapte 28.15. Aceasta este o altă dovadă a felului în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre, dar în felul care este potrivit voii Sale, și nu potrivit gândurilor și dorințelor noastre. De asemenea putem fi siguri că Pavel a venit printre ei cu o plinătate de binecuvântare. Filipeni 1.12,13 este o dovadă în această privință, la fel și Filimon 10. Pacea este ceea ce dorea apostolul, pacea în care pot progresa și sfinții lui Dumnezeu, și lucrarea lui Dumnezeu; de aceea capitolul se încheie cu dorința ca Dumnezeul păcii să fie cu ei. Dumnezeu caracterizat în trei feluri: Dumnezeul răbdării și al mângâierii, Dumnezeul speranței și Dumnezeul păcii. Este bine să notăm cele trei feluri în care Dumnezeu este caracterizat în acest capitol: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii” în versetul 5; „Dumnezeul speranței” în versetul 13; „Dumnezeul păcii” în versetul 33. Dacă ni le-am notat, vom face bine dacă vom medita la ele. Ceea ce este Dumnezeu într-un anumit timp este întotdeauna, și ceea ce este El pentru vreunul din ai Săi este pentru toți și pentru fiecare. De aceea El este toate acestea pentru tine și pentru mine.

Recomandarea diaconiei Fivi (v.1,2) În capitolul 16 avem saluturile cu care se încheie epistola. Se pare că Fivi a dus această epistolă, și Pavel are un cuvânt pentru recomandarea ei, pentru ca sfinții din Roma să o primească într-un mod vrednic. Ea fusese de ajutor multora și chiar și lui Pavel în timpul slujirii ei la Chencrea. Cuvântul „slujitoare” este de fapt „diaconită”.

Salutări multor credincioși și îndeosebi Priscilei și lui Acuila, care dovediseră o dragoste divină (v.3-15) De la versetul 3 la 15 avem o listă lungă cu nume ale unora din Roma cărora li s-au trimis salutări. La începutul listei sunt două nume cu care suntem familiarizați, Priscila și Acuila. Este evident că ei sunt puși la începutul listei în mod intenționat, pentru că nici unuia altuia nu i s-au spus cuvinte de laudă atât de alese. Ei își riscaseră viața pentru Pavel, deși prin îndurarea lui Dumnezeu le-au fost cruțate și viețile lor. Aceasta este limita iubirii omenești, potrivit cuvintelor Domnului din Ioan 15.13. Este de asemenea ceea ce orice creștin ar trebui să facă dacă ar fi ocazia, potrivit cu 1 Ioan 3.16; pentru că noi suntem aici nu numai ca să dovedim bunătațe omenească, deoarece suntem părtași ai firii dumnezeiești și de aceea să arătăm dragoste divină. Apostolul arată o minunată diferență în salutările lui. Aceasta este o rudă; celălalt, un ajutor; un altul, un ales al Domnului. Și din nou, aceștia sunt preaiubiți, celălalt preaiubit, iar aceștia cu renume printre apostoli. Unii s-au ostenit și alții s-au ostenit mult. În întinderea afecțiunilor lui spirituale, el avea o legătură cu fiecare. Dar în mod evident Priscila și Acuila străluceau mai mult printre toți cei cărora își arătaseră dragostea care era divină, și aceasta le dădea cel dintâi loc mai presus de mulți alții dăruți mai mult decât ei. Această dragoste de calitate divină, care se dăruiește pe sine chiar până la moarte, stă singură în valoarea ei. Aceasta s-a dat ca un exemplu în zilele lui David – ca în 2 Samuel 23.13-17. Ea s-a arătat în mod clar în cuvintele solemne ale Domnului redată în Apocalipsa 2.4. Nu avem nicio îndoială că ea va fi cel mai deplin manifestată în ziua când vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. De aceea s-o avem în inimi de pe acum. „Dragostea nu pierde”, ea este aur curat; Domnul Isus a venit ca să ne-o dezvăluie. Fă-ne să iubim mai mult, Stăpâne, Te rugăm, Ajută-ne să ne amintim: dragostea este calea Ta”.

Depărtați-vă de cei care fac dezbinări (v.17-20) Versetele 17-20 care urmează ne dau o imagine foarte opusă celei dintâi. Erau unii în acele zile de la început, ca și astăzi, care nu slujeau Domnului, ci propriilor dorințe. O astfel de situație produce dezbinări și trebuie evitate. Cuvintele lor pot fi frumoase – alunecează ca untul – dar sunt împotriva învățaturii. Acesta este testul. Ei pot spune lucruri plăcute; dar vorbesc ei potrivit cu ceea ce am primit de la Dumnezeu? Cel dintâi care conduce în tot felul de învățături greșite este Satan, și când el va fi zdrobit sub picioarele sfinților (v.20) de către Dumnezeul păcii, atunci va fi în adevăr pace.

Salutări din partea echipei cu care lucra (v.21-24) Urmează salutările din partea echipei de lucrători care erau cu Pavel pe când scria; și din nou se pare în versetul 24 că s-ar termina epistolele, ca și mai înainte în versetul 20 și ca la sfârșitul capitolului 15. Totuși încă odată este adăugat un cuvânt. Se pare că în acest moment, potrivit obiceiului său, Pavel a luat condeiul din mâna secretarului, ca să scrie cu mâna sa. Cuvintele lui de încheiere sunt de o importanță profundă.

Evangelia și descoperirea tainei (v.25-27)

Slujirea apostolului Pavel avea două aspecte, așa cum spune el în Coloseni 1.23-29. El se referă la amândouă aceste aspecte foarte pe scurt în cuvintele cu care încheie această epistolă. Evangelia pe care el o numește „evangelia mea” a fost dezvăluită foarte clar în această epistolă. Nu menționase deloc „taina”, deși ea i se descoperise lui și altor profeți, și fusese prezentată prin scrieri profetice. El dorea ca acei credincioși din Roma să fie bine întemeiați cu privire la evangelia pe care el le-o dezvăluise; și era tot atât de important ca ei să fie întemeiați în ce privește taina, însă nu acesta era scopul pe care îl avea în acest timp când le adresa epistola aceasta. Dacă acest lucru este important pentru romani, atunci el este și pentru noi. Dumnezeu poate să ne facă să fim întemeiați în amândouă aceste aspecte. Suntem noi preocupați cu amândouă? Dacă nu suntem, trebuie să fim. Dacă biserica, în ce privește starea ei exterioară, vizibilă, este într-o condiție joasă, divizată, nu suntem scutiți de a ne preocupa noi înșine cu această taină, ci dimpotrivă, ea ne este cu atât mai mult necesară. Taine îi privește pe cei dintre națiuni, de aceea este făcută cunoscut tuturor națiunilor, și făcută cunoscut pentru ascultarea credinței; ea este făcută cunoscut nu numai pentru a fi înțeleasă, ci pentru a fi ascultată. Niciodată mai mult ca astăzi este o deosebită nevoie ca cei credincioși să fie întemeiați în Cuvântul scris. Numai Dumnezeu ne poate întări, și suntem pe deplin întemeiați dacă ne bazăm pe amândouă. Nimeni nu poate sta în siguranță sprijinit numai de un picior. „Evangelia” și „taina” sunt asemenea celor două picioare pe care putem sta în siguranță. Să urmărim să stăm pe amândouă.

clickbible.org